

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΜΗ
Προσληρωτία

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ Φρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐν τῇ Μουσῶν ἀπὸ 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον (ἐκκλησία, ἱστορία).
- Τὸ πρῶτον ταξίδιον τοῦ σιδηροδρόμου Ἀττικῆς ὑπὸ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΟΥ.
- Ἡ Ἡρακλῆς καταβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρωτος.
- Σφανιά καὶ Σφανιανοί, ὑπὸ I. ΚΟΝΑΓΛΑΚΗ.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι ὑπὸ Α. Γρ. Κ.
- Ἑβδομάς.
- Ἡ Ἀφελῆς (μυθιστορία τῆς Henry Gréville) μετὰφρασις.
- Κρίσεις ἐπὶ τῶν Ἱστορικῶν Μελετημάτων τοῦ κ. Σπ. Π. Λάμπρου ὑπὸ Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
- Παρεμβάσεις, ὑπὸ I. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ.
- Οἱ ἀλληλοπαγωθέντες ἐν τῷ βορείῳ πόλῳ (τέλος).
- Ἀπαντήσεις ἀνεν ἐρωτήσεων.
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(17 Φεβρουαρίου)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Κυριακὴ Β' τῶν νηστεϊῶν, Γρηγορίου τοῦ Παλαμά καὶ Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

Περὶ μὲν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Γρηγορίου τοῦ Παλαμά ἀπὸ τοῦ 1368 ἐορταζομένου ἐγράφημεν ἐν τῷ Α' τόμῳ τῆς Ἑβδομάδος (ἀρ. 1). Θεόδωρος δὲ ὁ Τήρων (Tiro, ὡς ἀνέμων εἰς τοὺς milites tirones) ἐπέστη τὸν διὰ πυρὸς θάνατον τῷ 297.

ΙΣΤΟΡΙΑ. 1824. Ἐξοδος τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πολιορκουμένων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ

(4 Φεβρουαρίου)

ΜΕΡΟΣ Α'

Ἡ ἀπόπειρα

Ἐξ ἑξῆς ἀποφραγῆς ἀπὸ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος θέλουσι μεταφέρει τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὸν σταθμὸν Ἀθηνῶν διερχόμενα διὰ τῆς Πλατείας Ὀμονοίας.

(2ῆς Ἀτ.)

Δὲν εἶνε, ὑποθέτω, πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα, Κύριε Διευθυντά τῆς Ἑβδομάδος, τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεων, ἐνῶ πάντες οἱ θνητοὶ παραδίδονται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βάκχου, σύ, δηλαδὴ ἐγώ, νὰ παραδιδώμαι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως ἄνωρις - ἄνωρις, ἐπισπῶν τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια μόνον τῶν ὀρνίθων μου, καὶ ταῦτα πάντα νὰ διαπράττω μόνον καὶ μόνον ὅπως ἐκτελέσω τὰς παραγγελίας τῆς Ἑβδομάδος, δηλαδὴ ὅπως ἐγερθῶ πρῶτῳ πρῶτῳ καὶ παρευρεθῶ κατὰ τὴν ἕν π. μ. ὥραν εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ἐπιβῶ τῶν ἐπι

τούτω λεωφορείων καὶ μεταβῶ εἰς τὸν ἐν Ἀθῆναις σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ἀττικῆς ἀναχωροῦντος εἰς τὰς 7 π. μ. τὸ πρῶτον διὰ Κηφισίαν.

Ἐν τούτοις πᾶσι εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου παρελάβον τηλεσκόπιον διὰ τὰς ἐκείνην τῆς ἡμέρας ἀποστάσεις, ἀδρᾶν ῥᾶ θύσον διὰ τοὺς σκύλους, καὶ εἰς τὰς ἐξ ἀκριβοῦς εὐρέθην εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τὸν ἀπαίσιον ἦχον τοῦ ῥωσικοῦ γιγαντιοκώδωνος.

Μάτην ὅμως ἠρεύνησα ὅπως ἀνακαλύψω τὰ προαγγελθέντα λεωφορεῖα . . .

Εἰς τὰς 7 δὲ παρὰ 10 ἀπελπισθεὶς, ἠρξάμην ἀπονενομημένης πεζοπορίας.

Ἡ ὁδὸς Σταδίου ἦτο κατάσπαρτος ἐκ τῶν φασαλίων τῆς χθές, ἀτίνα καταλλήλως ἀρδευόμενα ἠδύναντο νὰ παρασχωσιν ἡμέραν τινὰ τῷ ταμείῳ τῆς ὁδοποιίας οὐχὶ εὐκαταφρόνητον εἰσόδημα . . .

Δύο μόνον μετημφισμένους συνήντησα καθ' ὁδόν: ὁ εἰς ἦτο Περιγητῆς — ἡ παρῳδία μου — καὶ ὁ ἕτερος Ἰὼν Βασιλεῖος ἐδέχθη τὰς εὐχὰς τοῦ ἑνὸς καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ ἑτέρου καὶ ἐξηκολούθησα τὴν πορείαν μου.

Ἀλλὰ τὰ λεπτὰ παρήρχοντο . . .

Ἰδοὺ ὅμως βλέπω ἀμαξάν ἐξωθεν καπηλείου καλῶ τὸν ἀμαξηλάτην, τὸν ἐρωτῶ πόσα θέλει διὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Λαυρείου καὶ μοὶ ἀπαντᾷ: φράγμα πέντε! Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῷ ἀκούσματι:

— Γεῖά σου! τῷ λέγω ὠργισμένος.
— Ἡ ὥρα ἢ καλὴ! μοὶ ἀπαντᾷ ἀπαθῆς.

Γελῶ ἐγώ, γελᾷ αὐτός, γελᾷ ἔτι περισσότερο ὁ παρ' αὐτὸν ἀστυνομικὸς κλητῆρ . . .

Πλησιάζω ἀγαθὸν ὑπάλληλον τοῦ ἱποσιδηροδρόμου κατὰ τὴν Πλατείαν τῆς Ὀμονοίας.

— Πού εἶνε, σὲ παρακαλῶ, ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου Λαυρείου;

— Τὴν ἔξερεις τὴν Κασσιίδα;

— Δηλαδὴ . . . καὶ! τοῦ ἀπαντῶ, ἐνῶ κνισμὸς καταλαμβάνει ὅλον μου τὸ σῶμα.

— Αἱ! Ἄμα ἦξες ἐκεῖ, θὰ ἴδῃς ἕνα μεγάλο ἄσπρο σπίτι. Εἶνε ὁ σταθμὸς τοῦ ἄλλου σιδηροδρόμου, τραβᾷς σίδηρο σὲ σίδηρο καὶ θὰ ἴδῃς ἕνα ἄλλο σταθμὸν . . . αὐτός εἶνε . . .

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου.

Καὶ ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον μου κάμνων ἐπίκλησιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀνακριβίαν, ἐξ ἧς καὶ μόνῃς ἐλπίζω νὰ προφθάσω τὸν σιδηροδρόμον! . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ διερχόμενος τῆς μικρᾶς Κασσιδίτιδος γεφύρας βλέπω τρεῖς μολοσσούς τραβῶντας διὰ τῶν ὁδόντων τῶν κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις ἐν ἐράπλωμα.

Ὡς μὲ εἶδον, τὸ ἀφήσαν καὶ μοὶ ἐπέτεθησαν ἀκατασχέτως ἀπαλλάσσομαι ὅμως αὐτῶν παραλαμβάνων ὡς συμμάχους ὀγκώδεις λίθους.

Ἄλλ' ἐνῶ τὸν μετὰ τῶν σκύλων λογαριασμόν μου ἐξώφλησα ταχέως, ἐπέπρωτο ἄλλο συμβᾶν νὰ διακωλύσῃ ἐφ' ἱκανὸν τὴν πορείαν μου.

Εἰς παρακειμένον τινα οἰκίαιον διεδραματίζετο οἰκογενειακὸς καυγᾶς. Βλέπω δύο δεσποινίδας ἐχομένας τῆς κόμης συναρπασθεὶς ἐκ τοῦ θεάματος, πλησιάζω ὑπέθεσα ὅτι ὁ καυγᾶς ἦτο γιὰ τὸ πάπλωμα, ἀλλ' ὄχι, ἄλλη ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐριδος.

Εἰρωνεῖα τις ἐγγικτικὴ ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον.

— Ὅποιος κοροϊδεύει, κοροϊδεύει τὰ μούτρα του, λέγει ἡ μὲν.

— Ὅποιος κοροϊδεύει, κοροϊδεύει τὸν ἄλλον, ἀπαντᾷ ἡ δέ.

— Τὰ μούτρα του

— Τὸν ἄλλον

— Τὰ μούτρα του

— Τὸν ἄλλον

Δίδεται τὸ πρῶτον ράπισμα! Ἄνταποδίδεται αὐθωρεὶ καὶ οὕτω καθεξῆς . . .

Ὅτε ἀπεσύρθη, ὁ καυγᾶς εἶχε γενικευθῆ ἀπὸ τοῦ ὠραίου εἶχε μεταδοθῆ καὶ εἰς τὸ ἀσχημὸν φύλον . . .

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὅμας παιδρῶν νέων διήρχετο μετὰ κιθαρῶν καὶ μανδολίνων. Καὶ ἀγνοῦμέν κατὰ πόσον ἡ μουσικὴ ἐπέδρασε εἰς τὰ νεῦρα τῶν οἰκογενειακῶν διαπληκτιζομένων, τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐγὼ ἔκτειρα ἑμαυτὸν καὶ ἐβλασφήμησα τὴν ἀποστολήν μου καὶ τὸ ἔργον μου.

Φί Ἀκούεται ὁ καταχθόνιος τῆς ἀτμομηχανῆς συριγμὸς καὶ ἰδοὺ ἡ ἀμαξοστοιχία μεταίτη ἐγκαταλείπουσα πλησίον τῆς λευκοῦς ἀτμάς καὶ μακρὰν τῆς τὸν μαῦρον ἐμέ! . . .

— Τώρα τί κάνομε . . . ; ἐρωτῶ νεανίσκον.

— Μὰ θὰ σταθῇ καὶ εἰς τὸν ἄλλον σταθμὸν

— Λοιπὸν γνωμοδοτεῖτε ὅτι εἶνε φρόνιμον νὰ καταδιώξωμεν τὸν σιδηροδρόμον ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν μέχρι Κηφισίας;!

— Ὅχι δά

— Τί σπουδάζετε;

— Νομικά!

Μετὰ τὴν γνωμοδότησιν ταύτην τοῦ νομομαθοῦς ἐπιβᾶς ἀμαξῆς, ἧτις μετήγαγεν ὁμοιοπαθεῖς ταξιδιώτας λαθόντας τὴν ἀξιοθαύμαστον ἀπόφασιν νὰ ἀναμείνωσιν ἐκεῖ μέχρι τῆς 10, ὅτε θὰ ἀνεχώρει καὶ αὐτὸς ὁ σιδηροδρόμος, ἐπανήλθον ἀπὸ ρυτῆρος εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ἐνθα ἐρρίφθη ἀνευστί

τὸν πρώτον καθὲν τῆς ἡμέρας — εἶχον γὰρ ἀναχωρήσει τὴν πρῶταν καὶ χωρὶς καθὲν ὅπως προφθάσω! . . .

— Νά! (μοὶ λέγει ὁ εὐσυνείδητος τῆς πλατειᾶς ταύτης ἀμαζηλιάτης) τὸ λεωφορεῖον Κηφισιάς . . . δὲν ἴπατε μ' αὐτὸ νὰ κάμετε τὴ δουλειά σας ; . . .

— Ἄχ! φίλε μου! δὲν πάω στὴν Κηφισιά, γιὰ τὴν Κηφισιά, ἀλλὰ διὰ νὰ πάω . . .

Δὲν με ἀφῆσε νὰ τελειώσω ἔδειξε πῶς ἐνόησε, καὶ εὐχαριστήσας με διὰ τὴν ἀμοιβὴν του, ἔφυγε.

ΜΕΡΟΣ Β'

Ἡ ἐπιτυχία

© Δ. Καραγιάννης

Κατὰ τὴν δευτέραν ἀπόπειραν ὑπῆρξα εὐτυχέστερος καὶ ὄντως μεθ' ἱκανοῦς χωρευτικατάτους ἀνατιναγμούς τοῦ λεωφορείου, τὴν 10ην ἀκριβῶς ἤμην ἐντὸς ἀμαζῆς τοῦ σιδηροδρόμου.

Τίτι ὁμως συνεργεῖς συνέπεσαν ὥστε καὶ ἤδη, ὡς ὅτε κατὰ παραγγελίαν σας ἐταξείδευσα τὸ πρῶτον διὰ τοῦ μεγαλεπιβόλου Σπάτ τοῦ Πελοποννησιακοῦ τὸ εἰσιτήριο μου νὰ φέρῃ τὸν κριθιδόν 1 ;

Λοιπὸν οὐδεὶς ὑπῆρξεν εὐτυχέστερός μου κατὰ τὸν πρῶτον δρόμον ;

Τούτο με ἱκανοποιεῖ πως, ἀλλὰ καὶ μ' ἀπελπίζει δὲν ἐπαθῶμαι νὰ ἦμαι πῶσον μοναδικὸς ἐν τῇ ἰδιορρυθμίᾳ μου.

Ἡ ὁμολογουμένη κομψότης τῶν ἀμαζῶν τοῦ σιδηροδρόμου, ἢ ἐν αὐτῷ ἐπικρατούσα τάξις καὶ καθαριότης ἐπιδρᾶσιν εὐαρέστως ἐπ' ἐμοῦ. Τὰ πρῶτὰ ἀτυχήματα ἐξάλειφοντὰ ἐκ τῆς μνήμης μου καὶ μένουσι μόνον ἐν τῇ σημασιωκατέρῳ μου.

Ἀκούονται κωδωνισμοί . . . Κέρας τι, ὑπερ ἐπέφρωτο ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ βοῦς ὅπου ἐχρησίμευον ὡς ὄπλον, νὰ μεταπέση ὡς σάλπιγξ εἰς τὰ χεῖλη ἀγαθοῦ ὑπαλλήλου, ἠκούσθη ἤχου.

Τὸ σάλπισμα διαδέχεται ὄχις συριγμός . . . ἡ μηχανὴ πρῶτε μῆνεα . . . ἡ ἀμαξοστοιχία κινεῖται . . . ἐγὼ σταυροκοποῦμαι ἐνδομῶχος . . . Ἰσταμαι ἐπὶ τοῦ χειρωμένου μικροῦ ἐξώστου, ἀλλ' ὑπ᾿ ἀλλήλους τις πηγαινοσρχόμενος με ἐνοχλεῖ μὴ ὑπάρχοντός δε πολεμικοῦ λόγου, ἐγκαταλείπω τὸ στενὸν καὶ καθῆμαι εἰς τὴν θέσιν μου, ἐντὸς τοῦ παρακειμένου διαμερίσματος πλήρους αὐτοῦ μόνον ὀμορφῶν μου.

Μετ' ὀλίγον παρατηρῶ ἐκ νέου τὸν ἐξώστην καὶ βλέπω αὐτὸν κατεληγμένον ὑπὸ πρᾶγματι ὀραίου φύλου.

Θελκτικαὶ ἑλληνικαὶ κεφαλαὶ προέκυπτον σχεδὸν ἐραπτόμεναι ὀμοιάζον πρὸς χελιδόνας παρατεταγμέναις ἐπὶ τηλέγραφικὸυ σύρματος. Εἰς τὸ βάθος τοῦ διαμερίσματος ἐκάθητο Κυρία διακρινομένη ἐπὶ παιδείᾳ καὶ καλαισθησίᾳ.

Εὐτυχεῖς, ὡ τρυφεραὶ χελιδόνες, αἱ διὰ τῶν ἀμκαίων Ἀυτῆς πτερυγῶν δυνάμεναι νὰ μεταρσιωθῆτε εἰς τοὺς ὕψη-

λοὺς καὶ διαυγεῖς τῆς φιλολογίας καὶ τοῦ καλοῦ αἵθερος !

Καὶ πρῶτον ἀποχειριεῖσθε τὴν ἀτυχεῖς Ἀκαδημαῖαν καὶ τὸν ἀτυχεστὸν Κολωνόν.

Τὸν ταπεινότερον λόφον, τὸν Ἀκαδημαϊκόν, κοσμοῦσι τὰ ἀπλά καὶ ἀπείριττα τῶν εὐγενῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐραστῶν Μύλλερ καὶ Δανορμάν μνημεῖα, περίσπυθόντα παραδόξως μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἐκ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀξιοτίμων κατακτητῶν τῶν πέρει καιῶν τὸν ὑψηλότερον δὲ λόφον ὅπου ἄλλοτε τὸ πνεύμα τοῦ Ἁγίου Αἱμιλιανοῦ ἐρηματολήπης εἰρητόσον καταλλήλως ἀντικαταστήσει τῶν Εὐμεινιδῶν τὸ τέμενος, περισσότεροι νοικοκυρεμένη δεξαμενῇ.

Ὁ Κολωνός νὰ κορυφούται εἰς στέφανον ποτιζουσαν κουκκία καὶ λάχανα ! ! . . .

Ἐλθέ, ὦ γέλοις τῆς ἀπογοητεύσεως, νὰ τρέψης εἰς φυγὴν τὰς ὀδυνῆρας ἐντυπώσεις μου . . .

Αἱ γλυκεφαὶ ἀναμνήσεις τῆς ἐνδόξου ἀρχαιότητος καὶ αὐθις με κατακυριεύουσι διακρίνω τὸν χῶρον, ἐν ᾧ ὑπέκειτο ἡ συγκινητικὴ σκηνὴ τῆς ἐξόδου τοῦ Σοφοκλέους τραγωδίας, ὅτε ἡ Ἀντιγόνη ὠδήγει τὸν κατέρα τῆς εἰς τὰ ἱερώτατα ἐδάφη, καὶ φαντάζομαι ὅτι ἀκούω ἐντὸς τοῦ ἐκ ἀφῶν καὶ ἐλαίων ἄλλοις εὐστομύσας τὰς ἀηδόνας.

Ἄλλὰ διατὶ γελοιοποιεῖτε τὰς ἐντυπώσεις μου, ὦ σοβαρώτατον ζεῦγος ὄνων, νωγελῶς πλανωμένων εἰς τὸν ἀβικτον χῶρον τὸν ἀνήκοντα εἰς τὰς ἐμφόβους θεὰς τὰς κόρας τῆς Γῆς καὶ τοῦ Σκότου; Σας βλέπω, διευθύνετε εἰς τοὺς κήπους τῆς Ἀκαδημαίας τοῦ θείου Πλάτωνος; σπεύσατε, εἶνε πλοῦσοι εἰς κρᾶμβῆας καὶ βαφανίδας.

Ἄλλ' ὁ σιδηροδρόμος τρέχει καὶ τὰ θελκτικὰ τοπία, τὰ ἐκκλησίδια, τὰ βρύματα, αἱ γέφυραι χάνονται μόλις ἀναφαιρόμενα . . . Ἰδοὺ οἱ Ἅγιοι Πάντες καὶ ἀπέναντι τῶν σχεδὸν ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος μὴ συμβιβαζόμενος φαίνεται μετὰ τοῦ χοροῦ τῶν συντηρητικῶν Ἁγίων . . . Ἰδοὺ ἀπώτερον ὁ μικροσκοπικὸς καὶ ἐν μαγευτικῷ κοιλώματι Ἅγιος Γεώργιος, ἰδοὺ τὸ Τουραλί . . . οἱ Πόδαροι τοῦ κ. Βούρου, ἰδοὺ τοῦ Περσοῦ τὸ βρεῖμα καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ ἡ ὄρακα καὶ μεγάλη σιδηρᾶ γέφυρα . . . Παρέρχεται ἐν ποιμνιοστάσιον μετὰ τῆς ὁσμῆς του, τὰ κεραμοεργεῖα καὶ ἡ πυρὰ των . . . Ἰδοὺ ἡ διακλαδωσις, ἢ τις μέλλει νὰ δώσῃ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν συγκοινωνίαν εἰς τὰς ἀπὸ τῆς Ἀτικῆς χωρία, ἰδοὺ καὶ τὸ Ἑλληνοαλβανογεωγραφικὸν Ἡράκλειον.

Δεξιὰ ἡ Ὀμορφῇ Ἐκκλησιᾶ, τὸ στίγμα τῆς συγχρόνου ἀκαλαισθησίας καὶ ἀβελτηρίας πρὸς τὰ μεσαιωνικὰ ἀριστοτεχνήματα . . . Ἰδοὺ τὸ Ψαλιδί, τὸ Βραχάμι, ὁ Πέλικας καὶ ἡ Παλνρόκλησις.

Μακρὰν φαίνεται ἡ Πεντέλη καὶ τῆς ἰδιορρυθμοῦ Δουκίσσης τὰ ἠρειπωμένα μέγαρα . . .

Ὁ σιδηροδρόμος ἀναστῆλπει τὴν πορείαν του πρὸ τοῦ Ἀραουσιοῦ . . . Εὐθυμοὶ χωρικῶ περιχαρεῖς τὸν ὑποδέχονται καὶ μετὰ αὐτῶν διακρίνεται εἰς εὐτραφῆς ἱέρεις, εἰς εὐσωμοὺς διδάσκαλος, ἐνῶ ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου κατέρχεται ὁ εὐσταλὴς ἰατρός τοῦ χωρίου.

Ὡς ἐκ συνεννοήσεως πάντες ἀνενίζομεν πρὸς τὸ ἐπιβλητικὸν μέγαρον τοῦ κ. Τσιγγροῦ καὶ προσωποποιεῖτες αὐτὸ φαντάζομεθα ὅτι μειδιᾷ πονηρῶς ἐκ παρῶν ἀναμνήσεων ἐπὶ τῇ διελάσει τοῦ σιδηροδρόμου Λαυρείου.

Διερχόμεθα ὑπὸ τὸ ὕδραγωγεῖον τοῦ Κεφαλαρίου . . . διακρίνομεν τῆς Ἀδαμαιοῦς κάτω καὶ τῆν Δεκέλειαν ἄνω, θαυμάζομεν τὰ γραφικὰ περίχωρα φθάνομεν εἰς τὸν λόφον, ἐπ' οὗ τὸ ἀπαραίτητον ἐκκλησιδίου τοῦ ὑψηλοῦ προφῆτου Ἡλία . . . καὶ σταματῶμεν.

Ἡ Κηφισιά εἶνε τὸ ὄριον τοῦ ταξιδίου μας. Κατέρχονται πάντες εὐθυμοὶ καὶ γελαστοὶ αἱ φουσιονωμαῖα πάντων καὶ πασῶν εἶνε διαυγεῖς, ἰδίως δὲ ἀπ᾿ ἀτραπτεῖ τὸ πρόσωπον τοῦ θαυματούργου μηχανικοῦ Ν. Γαζῆ δεχομένου τὰ ἐγκάρδια καὶ δίκαια συγχαρητήρια, πρὸς ἐξουτελισμὸν τῶν φρονούντων ὅτι, ὡπως ἦνε τις δόκιμος ἐπιστήμων καὶ ἀκριβῶς ἀνθρώπος πρέπει νὰ μὴ ἦνε Ἐλληρ.

Καὶ πάντες μὲν διευθύνονται εἰς τὸ χωρίον, τὸ ἄλλο τε ροβερὸν Τουρκοχώρι, ἐγὼ δὲ ἐπιστρέφω μόνος, φρονῶν ὅτι θὰ ὑπερπηθῶν τὰ ὄρια τῆς ἐντολῆς μου ἐπιβαρῶν τὸν ἀρκούντως ἐτεροσκελῆ τῆς Ἐβδαμάδος προὔπολοισμὸν διὰ δαπανῶν γειμάτος.

Οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω κατὰ τὴν ἐπιστροφήν οἱ ἀναγνώσταί ἄλλως τε δυνάμται, ἀν θέλωσι, νὰ ἀναγνώσασι καὶ αὐθις τὸ Β' μέρος τῆς παρουσίας ἐκθέσεως ἀρχόμενοι ἐπὶ τὸ τοιρκικώτερον ἐκ τῶν τέλους ἀλλὰ ἐτὸ διὰ Ἐλαρὰρτὸν ἄνδρος σοφοῦ θὰ μοὶ εἴπωσιν . Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ὅπως ὡσι σοφοὶ πρέπει νὰ με ἀναγνώσασι τοῦλάχιστον ἀπαξ . . .

Ἐν μόνον δύνῃταί νὰ προσθέσω. Ἐπιστρέφω, τοὺς γνωστοὺς ὄνους τοῦ Κολωνοῦ εἶδον ἐν τῇ πεδιάδι· ὁ μὲν ἱστατο ἔγγυς τῆς ὁδοῦ, ἢ δὲ ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ ἔδραπε διὰ τῶν ὀδόντων τῆς μαργαρίτας ῥυθμικῶς καὶ μετ' ἐμφάσεως βεβαίως μέσα τῆς θά ἐλεγε «Μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ». Πτώχῃ καρδιά !

Περαιὼν τὰ ὀλίγα ταῦτα, εὐχομαι νὰ παραστῶ πρώτος καὶ εἰς τὰ ἐγκαινία ἐτέρου κοινωφελοῦς ἔργου, δηλῶν ἐκ προοιμίου ὅτι παραιτοῦμαι, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ταξιδεύσω τὰ ἡμερῶματα τῆς Καθαρῆς Δευτέρας, ὅτε θὰ ἦνε κατάλληλος ἴσως τις ἐκ τῶν θεωρούντων τὰς Ἀπόκρους σατανικὰς ἐπινοήσεις, καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστῶ οἰονδηποτε ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἀγυῖαις τῶν Ἀθηνῶν τυρβαζόντων Ἁγίων Καλογηρῶν.

Ταξιδιώτης.

Ὁ Ἡρακλῆς καταβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος

(Εἰς τὴν κατοχὴν φιλομοῦσου τῆς Ἐβδομάδος φίλου περὶ θέν ὁ ἀνωτέρω δακτυλολῆθος, περὶ οὗ ἐιδικὸς ἀνήρ ἐρησιόθη νὰ ἐπιστῆλῃ ἢ μὴ τὰ ἐκλόυθα).

Ὁ λίθος οὗτος εἶνε ἄξιος λόγου καὶ διὰ τὴν τέχνην, ἢ ὁποῖα εἶνε εἰς τὸ λεπτότατον ἀπηνειωμένην, μάλιστα δὲ διὰ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἡρακλῆς; ἔφρων ἐπὶ νότου Ἔρωτα εἶνε συχνοτάτη ἐπὶ διαφορῶν λίθων παραστάσις ἢ ἰδέα, ἢ ὁποῖα ὑπέκειται ἐν τῇ παραστάσει ταύτῃ, εἶνε φανερά ὅτι οὐδεὶς τῶν ἐπὶ γῆς οὔτε τῶν ἐν οὐρανῷ, οὐδ' αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς, δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τοῦ θεοῦ Ἔρωτος ἢ μυθολογικῆ αὐτῆ ἰδέα τοῦ τὰ πάντα νικῶντος Ἔρωτος παρέσχεν ἀφορμὴν ἐν τῇ τέχνῃ εἰς πολυαριθμὰ καὶ ποικίλλα ἐρωτοπαιγνία ἄλλοτε μὲν παρίσταται ὁ Ἔρως καθήμενος ἐπὶ τῶν νώτων παρθένου, ἄλλοτε προσπαθῶν νὰ δέσῃ εἰς τὰ ὀπίσω τὸν Ἡρακλέα ἢ νὰ προσδέσῃ αὐτὸν πρὸς τὰ τρόπαιά του, συχνοτάτα δὲ δεῖκνται δαμάζων θηρία ἅπαντα τὰ μνημεῖα ταῦτα, ἔργα Ἰακῶ τῆς τέχνης τοῦ μεταγενεστέρου Ἑλληνισμοῦ, εἶνε μετὰ χάριτος καὶ εὐφυΐας ὁ τύπος ὅμως τῆς ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦτου παραστάσεως εἶνε τῶν ἀριστῶν καὶ τεχνικωτάτων ἐξ ὄλων τῶν ἐρωτοπαιγνίων.

Πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀσπλάγχχνου παιδός Ἔρωτος κλίνε τὸν αὐχένα ἤδη ὁ Ἡρακλῆς καὶ καταπίπτει εἰς τὰ γόνατα διὰ τῆς ἀριστερας χειρὸς κρατεῖ τὴν λεοντῆν, ἢ τις ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων αὐτοῦ καταπίπτει εἰς τὰ ὀπίσω ἐπὶ τὸ γραφικώτερον ἐρρυθμισμένον. Καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὐρισκόμενος ὁ ἦρως δὲν ἐνδίδει πύγμην συνάπτων αἰρεῖ τὴν δεξιὰν κατὰ τοῦ δημιουργοῦ τῶν νέων αὐτοῦ μόθων μάτην ὁμως ἀνίσταται διότι τὸ ὄπλον αὐτοῦ, τὸ ρόπαλον, ἀσφρήθη ἤδη ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ἐν τούτῳ δ' ἀκριβῶς κεῖται τὸ ἀστέιον καὶ χαριέν τῆς ὑπόθεσεως ταύτης, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ πικρῆς παιδῶς ἠττάται ἐνῶ αὐτὸς καταβάλλει μεγίστην σπουδὴν ὡς περὶ τινος τῶν ἀθλῶν του ἢ μεγλειτέρα ὁμως ἀρετῇ τοῦ ἔργου τοῦτου εἶνε ἡ τεχνικὴ αὐτοῦ σύνθεσις.

Τὸ ἀβρόν καὶ ἀπαλόν τοῦ ἔρωτος, συνάπτοντες μετὰ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ νευρώ-

δους τοῦ Ἡρακλέους ἀποτελοῦσι σύμπλεγμα πλαστικόν, αὐτοτελές, καὶ εἰς τὸ ἀκριβέστατον μεμετρῆμένον. Τοῦ συμπλέγματος τούτου (ἡλωτὴ μάλιστα εἶνε ἡ διάθεσις τῶν καθ' ἕκαστα ἢ κινήσις τῆς δεξιᾶς χειρὸς, πρὸς τὴν καὶ ἡ κλίσις τῆς κεφαλῆς καὶ ἡ τοῦ δεξιῦ ποδός θέσις ῥυθμίζεται, καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ συμπλέγματος ἀποτελοῦσι ῥυθμὸν ἀρμονικὸν καὶ συνεχῆ τῶν γραμμῶν. Ἐκαστος παῖθεται ἀποβλέπων εἰς τὴν τελειότητα ταύτην τῆς συνθέσεως ὅτι τὴν ἐπιπέδον καθεύτου παραστάσιν δὲν εὔρην ὁ γράσκας τὸν λίθον, ἀλλ' εἶνε μᾶλλον ἀντίτυπον ἔργον γενναίου τεχνίτου τοῦτο δὲ βεβαιούσι καὶ αἱ συγκαὶ τῆς παραστάσεως ταύτης ἐπαναλήψεις.

Ἐκ τίνος ἀρχαίου ἐπιγράμματος τῆς Ἀνθολογίας μαθαίνομεν ὅτι ὁ Δυσίππος ἐποίησε καὶ ἀγάλμα Ἡρακλέους ἀσπλινθέντος ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος εἶνε ἀρὰ γε ὁ Ἡρακλῆς οὗτος τοῦ Δυσίππου ὁ ἀρχέτυπος τῆς ἐπὶ τοῦ λίθου τούτου παραστάσεως; εἰς ἡμᾶς δὲν φαίνεται πολὺ πιθανόν τοῦτο.

Τὸ ἐπιγράμμα τοῦλάχιστον δὲν διδάσκει ἡμᾶς ἐὰν ὁ Ἡρακλῆς τοῦ Δυσίππου μετὰ τοῦ Ἔρωτος ἦτο πεποιημένος ἢ μόνος καὶ ἀνευ τῶν ὄλων του τὸ περὶ Ἔρωτος δὲ ἐκεῖνο ἐπενόησεν ὁ τὸ ἐπιγράμμα ποιήσας εὐφυῖαν ἐπιδεικνύμενος ἄλλως δὲ ἡ τέχνη τοῦ Δυσίππου ἐπαγγέλλεται καὶ σπουδαιότερον τι ἢ παιδιὰν καὶ ἕλωτα μόνον πάντως ὁμως τὸ πρωτότυπον εἶνε ἔργον τεχνίτου τῶν οὐ πολὺ μετὰ Δυσίππον γεγονότων.

ΣΦΑΚΙΑ ΚΑΙ ΣΦΑΚΙΑΝΟΙ

Δύο παραγωγᾶς τοῦ ὀνόματος τῶν Σφακίων γνωρίζομεν, τὴν μὲν ἐκ τοῦ Σφαξ-Σφαξία-Σφακία, τὴν δὲ κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ, Στήθ Φοινικία. Ἀγνοοῦμεν τὸν ἐρέτην τῆς πρώτης, καίτοι ἐκ πολλῶν διδομένων, ὡν ἐν καὶ ἡ διάδοσις αὐτῆς παρ' ἅπασιν ἀνεξαιρέτως τοῖς Ὀθωμανοῖς τῆς νήσου καὶ ἡ ἐγκάρδιος φιλοξενία ἢς ἔτυχεν ἐν τῇ τοιρκιστὶ γραφείῳ ἱστορίας τῆς Κρήτης ὑπὸ Χαϊδερ-ἀγαζαδέ, ἡ προαγόμεθα νὰ πιστεύωμεν ὅτι εἶνε προλὸν Τουρκικῆς κεφαλῆς ἢ δὲ δευτέρα εἶνε ὑπόθεσις τοῦ κ. Ἰωσήφ Χατζιδάκη ἀπαντάσα ἐν τῇ Περιηγήσει του εἰς Κρήτην.

Εἰς ἄκρον τοληρῶς καὶ περισσότερον ζῆνος χρίσεως καὶ ἱστορικῶν γνώσεων ὁ Ἐφένδης, φρονεῖ ὅτι οἱ Σφακיאνοὶ εἶσιν ἀποικοὶ Σαρακηνῶν ἐλθόντων ἐκ Σφαξ τῆς Ἀφρικῆς κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἄλωσιν τῆς Κρήτης. Ἄλλ' οἱ κατακτητῆται τῆς Κρήτης Ἀράβες ἤλθον ἐξ Ἰσπανίας καὶ οὐχὶ ἐξ Ἀφρικῆς, ὡς πάντες τοῦ Μεσαίνου οἱ ἱστορικοὶ μαρτυροῦσι καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι ὁμως ὅτι οἱ εἰς Σφακία κατοικήσαντες δὲν ἦσαν ἐκ τῶν κατακτητῶν, ἀλλ' ἤλθον μετὰ ταῦτα, ἄσπον εἶνε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὄντες ὀμόφυλοι

1. Τοῦτο ἐπληροφόρηθημεν παρὰ φίλου ἑκρατοῦς τῆς Τουρκικῆς.
2. Πλουτάρχ. Βίος Αὐλοφύρου.

τοῖς κυρίως τῆς νήσου δὲν ἐξέλεξαν τόπον τερπνότερον καὶ εὐφωρότερον πρὸς κατοικίαν, ἀλλὰ προτίμησαν τὰς ἀγόνους καὶ ἀγρίας τῶν λευκῶν ὄρεων ἀκρωρείας καὶ φάραγγας. Εἶνε δὲ τοῦτο κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ἀπίθανον, καθ' ὅσον οἱ ἐλθόντες εἰς Κρήτην Σαρακηνοὶ ἐπέδιωνον εὐζωίαν, διότι εἶνε γνωστὸν ἐκ τῶν Βυζαντ. ἱστορικῶν ὅτι ἐχαρακτήρησαν τὴν Κρήτην ὡς γῆν, ἐξ ἣς ἔρρει μέλι καὶ γάλα, ὡς ἄλλον δὲλλον ὅτι Μωαμεθανικὸν παράδεισον, καὶ διὰ τοῦτο τὴν κατέλαβον καὶ ὅτε ὁ Νικηφόρος Φωκάς τοὺς προσέβαλε, τοὺς εὔρε παραδεδομένους εἰς ἠδονὰς καὶ ἀπολαύσεις ἐν ταῖς ἐξοχαῖς καὶ ὄλις ἀμελῶς περὶ τὰ στρατιωτικὰ ἔχοντες.

Οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀνωτέρω γνώμην προβάλλουσιν ὡς ἐπιχείρημα καὶ τὸ ὅτι οἱ Σφακיאνοὶ εἰσι μελαγχροῖνοι καὶ ἔχουσιν Ἀράβικον γενεάν. Ναι, εἶνε ἀληθές ὅτι πολλοὶ τῶν Σφακιανῶν καὶ ἰδίως οἱ κάτοικοι τῶν κώμας Σαμαρίας καὶ Ἁγιάς Ρουμέλης εἶνε βαθῶς μελαγχροῖνοι, ἀλλὰ τί με τοῦτο; Μὴ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Κρησὶ καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς κατοικίσιν τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης τὸ ἐπικρατοῦν χροῖμα δὲν εἶνε τὸ μελαγχροῖνον; Ἐπειτα εἰς τοῦτο συντελεῖ οὐχ ἦτον καὶ ἡ φύσις τοῦ τόπου, ὄντος γυμνοῦ καὶ βραχυδούς, φαινόμενον ὅπερ δυνάμει νὰ παρατηρήσωμεν καὶ παρὰ τοῖς κατοίκσι τοῦ Ταυτέτου. Σημειώτερον δὲ ὅτι οἱ Σφακιανοὶ εἶσιν οἱ πλειστοὶ ὀραϊστάτοι ἄνδρες παρουσιάζοντες τὸν κανονικώτερον ἑλληνικὸν τύπον καὶ θὰ ἦτο εἰς ἄκρον βεβιασμένον νὰ θεωρηθῶσι συγγενεῖς με τοὺς ὀμολογουμένως δισυδεστάτους Σαρακηνούς. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν παροιμιώδη αὐτῶν ἰσχυρογνωμόνην καὶ μνησιακίαν, φρονούμεν ὅτι εἶνε φυσικώτερον νὰ λαβῶμεν ταῦτα ὡς ἀποδείξεις συγγενείας μετὰ τῶν καὶ τῶν Μαυριατῶν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι καὶ οἱ Κρήτες ἀνήκον εἰς τὴν τραχιανὴν φυλὴν τῶν Δωριέων, καὶ οἱ Σφακיאνοὶ, ἄτε ἀμικέστεροι διαμειναντες, διατήρησαν φυσικῶς καθαρότερον τὸν τύπον τῆς δωρικῆς φυλῆς.

Τοῦ τελευταίου τούτου ἔχομεν ἱκανὰς ἀποδείξεις, οἷον τὴν παρατηρουμένην εἰς τὴν προφῶν αὐτῶν ἐναλλαγὴν τοῦ ρ μετά τοῦ ἀλβιπυρ, κατὰ τὸν Ἡσυχιον, ἦτο γλωσσικὸν τῶν παλαιῶν Κρητῶν ἰδίωμα, καὶ τὸ ἔθιμον νὰ μὴν ἀόρατος ἢ νεανίς πρὸς τὸν μνηστῆρά τῆς μέχρι τοῦ γάμου, ὅπερ ὅμοιον περίπου καθίδρυσαν καὶ ἐν Σπάρτῃ οἱ Λυκούργου θεσμοί, τῶν ὀποιῶν, ὡς γνωστὸν, οἱ πλειστοὶ ἦσαν Κρητικοὶ, κἄλ.

Ἀποδείξεις προσεῖτι τοῦ ὅτι οἱ Σφακיאνοὶ οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι μετὰ τῶν Σαρακηνῶν εἶνε καὶ ὅτι διασώζουσιν πλείονας ἢ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἀπαρραφάρτους, Ἑλληνικὰς λέξεις καὶ τύπους, καὶ τὰ ὀνόματα πασῶν τῶν κωμῶν τῆς ἐπαρχίας φέρουσιν ἑλληνικώτατα ὀνόματα οἷον Ἀνώπολις, (Ἁ)σκύφου, Καλλικράτης, Δουτρίν κ. λ. Ἄν δὲ πραγματικῶς ἦσαν ἀπόγονοι

1. Ἰσχυρογνωμόνην.
2. Πλουτάρχ. Βίος Αὐλοφύρου.

* Τόμ. Α', φύλλον 19.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Άραβων ή απλώς μεμιγμένοι πούτοις ή γλώσσα των θα παρουσιάσει τραγελαφικόν τι μιγμά Άραβοελληνικόν ως ή των Με- λιταιών, και όμως ουδέν τοιοῦτον πάρα- τηρείται.

Ερχόμεθα εἰς τὴν παραγωγήν τοῦ κ. Χατζιδάκη. Τὴν θεωρῶ βεβιασμένην διότι τὰ εἰρηικά της ἀρχ. πάλως Φοίνικος δὲν ἀποτελοῦσι κεντρικόν τι καὶ σύνθετες μέ- ρος ἐν Σρακίους, ὅπως ὑποθέσωμεν ὅτι συνεπαία τούτου ἔλαβεν ή ἄλλη ἐπαρχία τὸ ὄνομά των· ἐξ ἐναντίας μάλιστα ὁ Φοινικισμὸς κεῖται ἐκτός των Σρακίων, εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἁγίου Βασιλείου. Ἐ- πεῖτα ἀφ' οὗ ὑπάρχει ή παραθορὰ Φοι- ρικισμῶν, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα Φοινίξ μετεπλά- σθη κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς δημόσιου γλώσσης; δὲν ἦτο, μοί φαίνεται, ἀνάγκη ἄλλης παραθορᾶς. Εἶνε δὲ πρωτάκουστον ἐξ ἐκφράσεως τῆς εἰς τόπον τινὰ κίνησιν δηλοῦσης νὰ σχηματισθῇ τοῦ τόπου τού- του τὸ ὄνομα. Διατί, καλέ, ἀφ' οὗ ὁ λαὸς δύναται νὰ προφέρῃ εὐχερέστατα Ἑ τὸ Φοινικισμὸν νὰ φθάσῃ διὰ σχολιασμοῦ καὶ ἀσυν- ῆτους αὐτῶ τροπῆς; εἰς τὸ ὄνομα Σρακία; Ὥ μοί φέρῃ τις ἴσως ὡς παράδειγμα τοιοῦτου σχηματισμοῦ τὰ βαρβαρικά ὀνό- ματα Ἰσταμποῦλ (εἰς τὴν Πόλιν) καὶ Στανδία (εἰς τὴν Δίαν). Ἅλλὰ τίς ἐγ- γυῖται ὅτι ή παραγωγή αὐτῆ εἶνε ὀρθή; Ἅλλως δὲ καὶ τίνα σχέσιν δύναται νὰ ἔχῃ πρὸς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ὀνόματα ἐξ ἀγνοίας αὐτῆς ὑπὸ βαρβαρῶν σχημα- τισθέντα;

Ὥτε ή παραγωγή ἀρα τοῦ κ. Χατζι- δάκη ἔχεται ὑποστάσεως.

Καθ' ἡμᾶς δὲ Σρακία ὀνομάσθη κατ' ἀρχάς· μόνη ή Χώρα ή Ἐμπρός Γιάδος ἐκ τῶν σρακῶν (πικροδαφνῶν), αἵτινες μόνον ἐνταῦθα εὐρίσκονται ἐν πλήθει, οὐ- δαμοῦ δ' ἄλλοι τῶν Σρακίων φύονται. Κατόπιν δ' ὀνομάσθη οὕτω ὑπὸ τῶν ἄλ- λων Κρητῶν πιθανῶς καὶ ή λοιπὴ ἐπαρ- χία· ὡς ὀνομάζεται Βιάννος ή ἐπαρχία Ρίζον ή Ἀρακιδία, ἐν φ' οἱ κάτοικοι αὐ- τῆς μόνον τὴν πρωτεύουσάν κώμην κα- λοῦσι Βιάννον. Ὅμως καὶ οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων κωμῶν τῶν Σρακίων συνήθως μόνον τὴν χώραν καλοῦσι Σρακία.

Ἀπόδειξις δὲ τοῦ ὅτι· ἐκ τῶν σρακῶν προήλθε τὸ ὄνομα· εἶνε ὅτι κατὰ τὴν λοιπὴν Κρήτην ὑπάρχουσι κώμας καὶ θέσεις λα- βοῦσαι τὸ ὄνομα ἐκ τῶν πλεονάζουσῶν παρ' αὐταῖς σρακῶν: Σρακιά κώμη ἐν Σιτειᾷ πρὸς τὸν ποταμὸν Πετρᾶν (ὁ κατ. Σρακιανός). Σράκα, κώμη ἐν τῇ αὐτῇ ἐ- παρχίᾳ (ὁ κάτοικος Σρακιώτης). Σρακιά παρὰ τὴν Βιάννον θέσις, καλὴ ἅλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων δένδρων ή θάμνων πλεονα- ζόντων ἔλαβον πολλὰ κώμας τῆς Κρή- τος τὰ ὀνόματα των, καθὼς Πλατανιάς, Μουρναίς (Μορέαι), Δάφνη, Ἐτηὰ (ἱ- τέα) καὶ ἄλ. πλείστα.

Ἐκ Κυδωνίας τῆς Κρήτης.

I. Δ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ.

1. Νῆσος πρὸ τοῦ Ἁρακίου, Δία.

Πολὺ μεμψιμοῖρος θὰ εἶνε τις νὰ μὴ ἀνομολογήσῃ, ὅτι ή ἔβδομος αὕτη παρέ- σχε τοῖς χρονολογῶν ἡλὴν ἀφθονον καὶ πολὺ τιμῶν. Δυστυχῶς ὁμως τοιαῦτά εἰσι τὰ κατ' αὐτὴν γεγονότα, ὥστε, ὅπως καὶ ἀν τὰ ἔκθεσιν τις, κινδυνεύει νὰ χαρακτη- ρισθῇ ὡς συμπαθῶν πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν παρ' ἡμῖν προσωπικῶν πολιτικῶν ἀπο- χρώσεως.

Ὥὰ προσπαθήσωμεν ἐν ταῦταις νὰ παρα- κάμψωμεν τὸν σκόπελον τοῦτον, ἀπαιθε- ντες πιστῶς καὶ συντομώτατα τὰ διατρέ- ξαντα.

Ἐφοῦ σύμπαξ ὁ ἐν Ἀθῆναις στρατός τὴν Παρρακευὴν παρεκώλυσε τὴν εἰς τὰ Ἀνάκτορα προσπέλασιν τοῦ λαοῦ, προτι- θεμένου νὰ ἐκφράσῃ καὶ αὐτῆς τῷ στῆμ- ματι, ὅπερ, ὡς γνωστὸν, τὴν ἰσχύον του ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ στηρίζει, τὴν ἐπι- θυμίαν του, ἀφοῦ τὴν μεσημβρίαν τοῦ Σαββάτου ἀνελθὼν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐξέθηκε κατ' ἐξακολούθησιν τοῦ πρόγραμμά του καὶ ἰδίως τὸ οἰκονο- μικόν, ὅπερ κατὰ τὴν ἀντιπολιτεύσιν, ἐν- εκρίθη κατ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ τοῦ Ἡγεμό- νου, ἐδήλωσε δὲ ὅτι δὲν ἀναλαμβάνει νὰ σχηματίσῃ κυβερνήσιν ἀνεῦ τῆς διαλύ- σεως, ἀφοῦ ὁ Βασιλεὺς ἀρκεσθεὶς εἰς ταῦτα ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ ὅτι θέλει ἀποστελεῖ ἐγγράφως τὴν ὀριστικὴν ἀπάντησιν του, ἀφοῦ ἀνελθὼν ὁ κ. Τρικούπης, μετ' οὐ πολὺ, ἐδήλωσεν ὅτι ἀναδέχεται νὰ ἐξακολουθήσῃ κυβερνῶν—ἀνεῦ προνομίου τινός, ὡς ἐπι- στύετο . . . αἰφνης μετὰ τὴν ψηφοφο- ρίαν τῆς Δευτέρας προκηθηθεὶσαν ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπης, καθ' ἣν ἐφάνη χροαί τις κυβερνητικῆς ὑπεροχῆς, παρελθὼν τὸ βῆ- μα ὁ κ. Τρικούπης ἀνέγνω ἐξ ἐνέδρας τὸ περὶ διαλύσεως τῆς Βουλῆς θανματουργὸν διάταγμα, ή δὲ ἀντιπολιτεύσις—αὕτη κυρίως— διελυθῆ ἐπέμψασα τὸ δημο- κρατικὸν κύνειον αὐτῆς ἄρα.

Ὡς φέβητρον λοιπὸν ἐπεσεῖσθη καὶ αὐ- θις ή δημοκρατία, ὅπως κατὰ τὸν Φεβρου- αρίον τοῦ 1874 ἐπὶ τοῦ κατηγορητηρίου κατὰ τοῦ ἀοιδίμου Δεληγεώργη καὶ βοα- δύτερον διὰ τοῦ ἐτίς πιαίει.

Ἐν τούτοις εἰμεθα πλέον ή βέβαιον ὅτι καὶ μετὰ τὴν διαλύσιν εἰσι δημοκρα- τικοὶ μόνον οἱ καὶ πρὸ τῆς διαλύσεως τοιοῦτοι.

Τὴν ἐπιούσαν τὰ πάντα ἦσαν ἐν φαινο- μὲνῃ τουλάχιστον τάξει καὶ ἡσυχίᾳ, ὑπὸ

τὴν ὁποῖαν καὶ ἤδη βιοῦμεν ἀναμένοντες νὰ ἰδῶμεν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς πο- ρείας τῆς ἀναμορφωτικῆς κυβερνήσεως καὶ τὴν εἰς τὴν ἐξουσίαν μετὰ τὰς ἐκλογὰς βαβαίων ἀνάρρησιν τῆς ἐπανορθωτικῆς.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Σ ἀ β α τ ο ν . Ἡ ἐν Κακῇ Σελῇ κατασκευα- σθεῖσα σιδηροδρομικὴ γέφυρα κατέπεσε, μέλις οἱ ἐργάται ἐξήγαγον τὰ ὑποκατάζοντα αὐτὴν στη- ρήματα ἐπληρώσαν δὲ ἐκ τῆς καταπτώσεως εἰς ἔλθετος μηχανικὸς καὶ ἑτεροὶ τις ἐργάται. Ὅμως ἔξ ἀπειρίας ἰσως ή μηχανικὸς ἀπρονου- σίας ἀνατέλλεται ἐφ' ἑκάνον ἐτι χρονον ή εἰς δη- μοσίαν χρῆσιν παραδόσει τῆς ἀπὸ Μεγάρων εἰς Κόρινθον χερσηματοῦτῆς γραμμῆς, ἡμιουμένης καὶ τῆς ἑταιρίας ὀδοποιήσαντα περίπου χιλιάδας φράγ- κων.

Κυριακή. Αἱ ἐν διαφόροις εὐρωπαϊαίς χῶ- ραῖς γινόμεναι ἐσχάτως οἰσιμικαὶ δονήσεις, ἔσχον, φαίνεται, τὸν ἀντικειρον αὐτῶν καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἰσχυρότερον μὲν ἐν Κόδων, ὅπου σεισμοὶ τρομε- ροὶ κατεφόδισε καὶ τοὺς πρεσβυτέρους κατοίκους, μὴ ἰθθυομένους παρομοίαις δονήσεσι, καὶ ἐν Ναυ- πάλκω, ἔνω κατέρωσαν οἰκία τινὲς καὶ τὸ δη- μοτικὸν σχολεῖον ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ἕκτου παρ' ὀλίγον νὰ ταφῶν οἱ μικροὶ μαθηταί· ἀσθενέστε- ρον δ' ἐν Ἑλλάδι πόλιν.

Δευτέρα. Ἀναμῆνται ἐν Κερκύρᾳ ὁ διὰ δὲ- ἰχου τοῦ ἀσπριακοῦ θρόνου πρίγκιψ Ροδόλφος μετὰ τῆς συζύγου καὶ πολυαριθμοτάτης ἀκολου- θίας. Ὁ πρίγκιψ Ροδόλφος, παρηγηγῆς ἀκατα- πῆντος καὶ συγγραφῆς διακεκριμένος, συνιθεῖ νὰ συνοψίξῃ καὶ ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ταξεί- διων ἐντυπώσεις εἰς βιβλία, ἐπιμύμηνα ὄσον καὶ τὰ ἐπὶ τῶν γνωστοτέρων συγγραφῶν δημοσιεύ- μενα. Ὁ ἀρχιεπισκοπὸς ἐκ Κερκυρᾶς θέλει καταπελεῖ εἰς Πειραιᾷ, ὅπου θέλει διαμῆναι ἐπὶ 15 ἡμέρας, ἐπισκεψόμενος καὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν. — Ὁ ἐν Μονακῶν διατρίβων ἡμογενῆς κ. Χρηστάκης Ζω- γράφος ὄρισε διὰ τὴν σύστασιν ἐλληνικοῦ σχο- λείου γάρν τῆς ἐν τῇ Κορίνθῃ πρὸ αἰῶνων ἔγκα- θισταμένης ἐλληνικῆς κοινότητος τρισχίλια φράγ- κα ἰτησίαις.

Τρίτη. Ἐκ Τρικάλων ἠγγέλη ὅτι κατὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν προηθις αὐτόθι ἐπαναληπτί- κην βουλευτικὴν ἐκλογὴν ἐπλεοψηφισεν ἑλε- χθεὶς ὁ κ. Κανούτας, ὅστις ὅμως, διαλυθεὶς τῆς βουλῆς αἵματος τὴν ἐπομένην, ἐκατήχηται ἐκ νέου ἀποδικαιῶσις εἰς τὴν ἐπαγῆ καὶ ἀμειροπον- τοῦ ὑποψηφίου θέσει.

Τετάρτη. Ὁ ἐν Πειραιεὶ σταθμῶν ὑπὸ τὸν ναύαρχον Πίττερ ἀσπριακὸς στόλος ἀπέπλευσεν εἰς Τεργέστην.

Πέμπτη. Ὁ ἐν Ναυπάκτῳ κατ. Κόδων σεισμοὶ ἐπανεληθήσαν μετὰ πλείοτέρας ἐντάσεως ἐν Τήνῳ καὶ Πάτραις, ὅπου μάλιστα δὲξ αὐτῶν φόβος πα- ρεκώλυσε καὶ πολιτικὴν τινὰ διαδήλωσιν διοργα- νισθῆσάν αὐτόθι. — Ἀπῆλθε διὰ ἑρᾶς, συνοδευό- μενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς κ. Γκότλω, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐν Παρισίῳ Ἡροσόφητικῆς Τραπέζης κ. Μερλῆ, ὅπως μελέτησῃ ἐπὶ τόπου τὰ κατὰ τὴν σιδηρο-δρομικὴν γραμμὴν Πειραιεὶς—Αρπύης. Ἐκ τῆς ἀ- ναχωρήσεως ταύτης τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ πιστω- τικοῦ καταστήματος τῶν Παρισίων ἡμραίνεται, ὅτι αἱ μετὰ τῆς ἡμετέρας κυβερνήσεως περὶ τῆς ἐν λόγῳ γραμμῆς διεξαγόμενα διαπραγματεύσεις, ἀν καὶ δὲν ἀπέληξαν ἐτι εἰς αἰσίον τέλος, προβά- νουσι οὐχ ἥτιον ἐπιτυχῶς· οὕτω δὲ ἴσως ἐν προσεχῇ μέλλοντι ἐγκαινισθῇ ἔργον, οὐτῶς ή διὰ τὴν Ἑλλάδα σημασία εἶνε πασιγνωστός.

Παρασκευή. Ἀνεμῆθη τὸ παράσημον τῶν ἀνωτέρων ταξιαρχῶν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν Κυβερνοκ. Νικόδημον, μέλος τῆς ἱερᾶς Συνό- δου τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου. — Απεθίωσεν ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ Γενικός πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Πέτρος Λογοθέτης.

Η ΑΦΕΛΗΣ

(Μυθιστορία τῆς κυρίας Henry Gréville)

Μέρος 1ο τ. 2.

Ἀποσπαραγίζουσα τὴν ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Βρετὲλ ή μήτηρ τῆς Δινώρας ὀλί- γου δεῖν ἀνσπῆδησε μέχρι τῆς ὀροφῆς.

Τὸ μεγαλύτερον τῶν παιδιῶν τῆς ἀ- ποτολήσῃ νὰ ζήτησῃ παρ' αὐτῆς τὴν αἰτίαν, ἐδέχθη κατὰ πρόσωπον ἰσχυρότα- τον κόλον, ή μήτηρ δὲ, προαχθεῖσα ἀπὸ μᾶς στιγμῆς εἰς τὴν σοβαρὰν θέσιν γυναικός, ἧς ή θυγάτηρ ζητεῖται εἰς γά- μον, ἡσθάνθη ἐαυτὴν ὄλιως διάφορον τῆς γυναικός τῆς χθές.

Ἡ Δινώρα, ζητούμενη εἰς γάμον ὑπὸ νέου τοῦ κόσμου . . . τοῦτο βεβαίως ἤ- ριζε τὸν κόπον νὰ ληρθῇ ὑπ' ὄψει. Δύ- ναται νὰ εἶνε τις βέβαιος, ὅσον θέλει, ὅτι ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέρα του τὴν μαλ- λον ἐπιμελεμένην ἀνατροφήν, ὅτι αὕτη εἶνε πρότυπον ἀρετῆς καὶ καλλονῆς, δὲν εἶνε ὅμως ποτὲ βέβαιος ὅτι θὰ εὕρη γαμ- βρόν ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῆς.

Ἄ! ἐδὼν τὰ ἤθη ἐπέτρεπον νὰ λάβῃ τις καθ' ἰδίον ἀπὸ τοῦ τραχήλου διερχό- μενον νέον καὶ νὰ τῷ εἶπῃ: «Κύριε, μὴ ἀρέσκετε ὅσον ἡμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ἄν- θρωπος· εἰσθε τὸ ἰδανικόν μου ὡς γαμβρός· ή περιουσίᾳ σας, ή διαγωγή σας, ή θέσις σας καὶ ή διασκευὴ τοῦ λαμποδέτου σας, μοὶ ἀρέσκουν καθ' ὅλα λαθετε τὸν κόπον νὰ με ἀκολουθήσει εἰς τὸ σπῆτι μου· θὰ γυμφευθῆτε τὴν κόρη μου!» Ἄ! τότε θὰ ἦσαν εὐτυχεὶς αἱ μητέρες. Καὶ θὰ ἐβίλ- πομεν αὐτὰς σπευδούσας πρὸς τὰ κατα- στήματα, ὅπως δώσῃ τὴν παραγγελίαν μυθικῆς, ἀνεπίστου, πρικοῦς!

Δυστυχῶς ή ἐνεστῶσα κοινωγία ἔδωκε τὴν ἐπικρατεστότερον θέσιν εἰς τοὺς ἀνδρας. Καὶ εἶνε αὐτοὶ, οἱ ὅποιοι λέγουσι: «Κυρία, ή περιουσία, αἱ σχέσεις, καὶ τὸ χροῶμα τῆς κόμης τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς σας εἶνε καθ' ὀλοκληρίαν τῆς ἀρεσκείας μου. Λάθετε τὴν κωλοσύνην νὰ μὴ τὴν δώ- σετε ὡς συζύγον καὶ σας ὑπόσχῃμαι νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῇ δι' ἐξ ἡμῶν του- λάχιστον!»

Λοιπὸν ή Δινώρα συνήντησεν ἐν τῷ βίῳ τῆς ἑνα πᾶν ἀγαθῶν ἐκείνων νέων, ἑνα τῶν ἠρωϊκῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες πα- ρορᾶσεν τὴν μέλλουσαν πενθεράν, καὶ τὴν ἀπερξικτήτων γαμήλιον τελετὴν, οἵτινες ὑποβάλλονται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀνα- μνησκῇ μετ' οἰκογενείας, περὶ ἧς δὲν γνω- ρίζουσι αὐτὲ ἄλλα, καὶ οἵτινες ἐκτοτε θέλουσιν εἶνε οἱ μόνον ἀπέναντι τοῦ νό- μου καὶ τῆς κοινωγίας, ὑπεύθυμοι διὰ πᾶ- σαν ἀλλόκοτον ἰδέαν, ἧτις ἤθελε κερρωθῆ εἰς τὴν κερρωλὴν τῆς γυναικῆς, μεθ' ἧς συνδέσταν τὰς τύχας των!

Ταῦτα πάντα ἦσαν τῶς ὡραία, ὅσον ἐφαίνοντο ἀπίθανα! Ἡ κυρία Γερβοῦ ἐφό- ρεσε τὸν πῖλον τῆς καὶ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου τῆς— τὸ γραφεῖον τῶν Δημοτικῶν Ἰδραγωγείων.

Τὰ ὑδραγωγεία διετέλου ἐν ἀπεργίᾳ. Ἐξαιρετικὴ ζηρασία, ὅποια παρατηρεῖται μόνον κατὰ τριετίαν ή τετραετίαν, ἐτα- πείνωσε τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων πάν- των τῶν ποταμῶν, μετέβαλε πάντας τοὺς βύακας εἰς μικροσκοπικοὺς ὄχετους καὶ ἀπεξήρασε πάσας τὰς πηγὰς. Ἡ Ἐται- ρεία, εἶνε ἀλλθῆς, ὅτι ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ παραπόνων καὶ αἰτήσεων θεραπειᾶς, ἀλλὰ—οὕτως ἐσκέπτοντο οἱ ὑπάλληλοι—πρέ- πει νὰ ἠνέ τις πολὺ ἀφελῆς ὅπως ἀπο- τεῖνη παράπονα καὶ αἰτήσεις θεραπειᾶς ἐπὶ τοιούτων θεμάτων! Ὡς ἂν ἐχρησί- μουν ταῦτα πάντα εἰς τι! Ἄλλως, ἐν τῇ εἰδικῇ αὐτῇ περιπτώσει, οὐδεμίαν δύ- ναμιν ἠδύνατο νὰ αὐξήσῃ τὰ ὑδάτα τῶν ποταμῶν ἂν μὴ ἔβρεχε. Δὲν ἔβρεχεν ὁμως ὁ οὐρανός, δυσαρεστηθεὶς μετὰ τῆς κυβερ- νήσεως, ἀντεπολιτεύετο αὐτὴν ἦτο δὲ ὄλιως ἀνωφελεὶς νὰ ἐλιπίξῃ τις ὅτι ὁ οὐρα- νός θὰ μετέβαλε τὴν ἀπόφασίν του, ἦν ἀναμφιβόλος εἶχον προκαλέσει αἱ ἐκλογαὶ τῆς Γερουσίας· πλὴν θαύματος λοιπόν, δὲν θὰ ἔβρεχε, καὶ πάντες γνωρίζουσι ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας τὰ θαύματα δὲν γί- νονται ποτε ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἀντιπολιτεύ- σεων.

Ὁ κ. Γερβοῦ ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερί- δας ὅτε εἰσήλθεν ή σύζυγός του. Ἡ συν- διαλέξις των ὑπῆρξε βραχεῖα καὶ δύνα- ται νὰ συνοψισθῇ εἰς δύο λέξεις:

— Αὐτὸ τὸ παιδί τὴν ἀγαπᾷ, ἀφοῦ τὴν ζητεῖ διὰ γυναῖκα· ἂν δὲ ἔχῃ καλὴν θέσιν, θὰ εἰμεθα ἀνόητοι νὰ μὴ ἐπωφελη- θῶμεν τοιαύτην εὐκαιρίαν.

— Καλὰ εἶνε αὐτά, εἶπεν ή κυρία Γερ- βοῦ, ἀλλ' ἂν ή Δινώρα δὲν θελήσῃ;

Ὁ κ. Γερβοῦ ἐγνωρίζον τὴν θυγατέρα του καλλιτέρον παρ' ὅσον ἤθελε νὰ ἠμο- λογήσῃ. Εἰθισμένος ἀπὸ μακροῦ νὰ ἀπο- τυγγάνῃ εἰς πᾶσαν ἀπόπειράν του ὅπως ἐπιβάλλῃ γνώμην τινὰ, ἐναντίαν πρὸς τὴν τῆς συζύγου του, ἐτῆρει σῶφρονα σιγὴν εἰς πλείστα περιπτώσεις, καθ' ἧς οὐδῶλες ἐπεδοκίμαζε τὰς ληρθεῖσας ἀποφάσεις.

Ἡ Δινώρα, εἶπε, θὰ θελήσῃ πάντοτε ὅ,τι θὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς ἐργασίας τοῦ σπητιοῦ. Ἐπεῖτα ἐξοδεύομεν, πέντε ἀνθρωποι καθὼς εἰμεθα, πέντε χιλιάδας φράγκα, θὰ ἐξοδεύῃ αὕτη μόνον μετὸν ἀνδρα τῆς τέσσαρας· δὲν ὑπόσχει ἐπομέ- νως ἀμφιβολία ὅτι θὰ συνανέσῃ!

— Ἄ! ἀνέκραζεν ή κυρία Γερβοῦ ἡγα- νακτημένη, νομίζεις ὅτι ή κόρη μου ἡμ- πορεῖ νὰ κάμῃ τέτοιαις σκέψεις!

— Νομίζω ὅτι ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ καθε εἶδος σκέψεις, καλὴ μου φίλη, ἔσπευσε νὰ ποσθήσῃ ὁ κ. Γερβοῦ, ἀλλὰ ὅσον εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἔπερνε ἀνδρα χωρὶς πεντάρη . . .

— Καὶ θὰ εἶχε πολὺ δίκαιο! διέκοψεν ή μήτηρ.

— Καὶ θὰ εἶχε πολὺ δίκαιο! ἐπανε- λάβε πειθηνίως ὁ πατήρ, τόσω νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι θὰ πάρῃ τρέχοντας ἑνα νέον, μετὸν ὁποῖον θὰ ζήσῃ ἀνέτως.

— Δὲν εἶνε ἐν τούτοις δυνατόν νὰ δεχθῶμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· θὰ νο- μίσῃ ὁ κόσμος ὅτι ἠθέλαμε νὰ ξεφορτω- θοῦμε τὴν κόρη μας μιὰ ὡρα γρηγορό-

τερα, εἶπεν ή κυρία Γερβοῦ ἠπιώτερον. Πρέπει νὰ κάμωμεν μερικὰς παρατηρήσεις. — Πρόσθεξέ, μὴν κάμῃς πολλάς, συνε- βούλευσε προνοητικῶς ὁ ὑπάλληλος τῶν Δημοτικῶν Ἰδραγωγείων.

Ἡ σύζυγός του τὸν παρετήρησε μετ' ἀνεκφράστου καταφρονήσεως.

— Ὡς νὰ μὴν ἤξευρα τί πρέπει νὰ κάμω! εἶπε.

Μετὰ τινὰ δὲ σιγὴν, προσέθηκε:

— Νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ πᾶγω ἐκεῖ κάτω, διὰ νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει.

— Εἰς τὴν Διέππην! ἀνέκραζεν ὁ κ. Γερβοῦ κατὰπληκτος.

— Ναί, εἰς τὴν Διέππην. Διατί;

— Ὥ καστῆρ ἑνα σαρὸ χρέμημα τὸ ταξεῖδῖ σου, παρετήρησεν ὁ οἰκοφνευάρ- χης.

— Ἐ! μήπως νομίζεις ὅτι θὰ παν- δρέψουμε τὴ Δινώρα μετ' ἰσοπέτου πογγί; Καὶ εἰδοκίμασε κατὰ μέρος δι' αὐτὴν καὶ τὸ πᾶν εἶνε νὰ τὰ ἐξοδεύσωμεν ὅπως πρέ- πει. Φείγω λοιπὸν αὐρίον.

— Μεθαύριον καλλιτέρε. . . Διὰ νὰ μὴ φανῆς ὅτι μόλις τὸ ἐμαθεὶς τὸ βάλεις εἰς τὰ πόδια.

— Ἀς εἶνε, μεθαύριον, συνεπέρανεν ή κυρία Γερβοῦ; ὑποχωροῦσα ἀνεῦ ἀντιρρή- σεων διότι ἀπαξ γενόμενον τοῦτο, οὐδῶ- λως παρεβλάπτε τὴν ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς ὑπεροχήν.

Κατὰ βάθος, ή ἰδέα τῆς ὑπανδρείας τῆς κόρης τῆς καὶ τῆς πρὸς τοῦτο εἰς Διέππην μεταβάσεως τῆς συνεκίνει αὐτὴν παραδόξως ἐφαντάζετο ὅτι αἰφνης εἰσῆρ- χετο ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ, ὅπως λάβῃ ἐπι- φανῆ θέσιν.

Ἐνῶ ή κυρία Γερβοῦ κασιγινοτο νὰ ἀλλάξῃ τὸν ὑπόγυρον τοῦ μαῦρου μετα- ζίνου φορέματός τῆς καὶ ἀντικαθίστα τὰ ἀθη τοῦ πῖλου τῆς, ὁ ἐρατύλος Δινῶν ἐξηκολούθει πολιορκῶν τὴν μελλόνυμφόν του; ἧτις, εἰς πᾶσαν τῆς ἡμέρας ὡραν δὲν ἔπαυε νὰ συναντᾷ τοὺς μαγνητικῶς ὀ- φθαλμοῦς τοῦ:

Ὅμως εἶχεν εὐρεῖ, ὅπως ἐκμυστηρεῖ- ται τὴν ἀπειρον ἀγάπην του, δύο φίλους, ὅπερ ἐμετρίαζεν πρὸς τὴν ἀνιάρότητα τοῦ χρόνου:

Ὁ εἰς τῶν φίλων ταῦτων ἦτο ὁ Μυριε, ὅστις ἤκροστο τῶν φλογερῶν τοῦ Αἰνῶν διθυράμβων σιωπῶν καὶ μεθ' ὑπομονῆς τιμῶσης τὸν χαρακτήρα του ὁ ἕτερος ἦτο ὁ Ἐδμόνδος Ρέγιερ, ὅστις διέκοπτε συχνάτερον, καὶ ἐπανεφέρει ἀδυσωπήτως τὸν ἐξέκλον ἐραστήν ἑαυτῆς τὴν ψυχρὰν πραγματικότητα.

— Σας ἀγαπᾷ; τὸν ἠρώτησεν αἰφνης ἡμέραν τινὰ, κάμπων τὴν γωνίαν ὁδοῦ.

Δὲν ἔχει ἴσως ἐπαρκῶς παρατηρηθῆ πό- στον εἶνε εὐκόλον νὰ ἀποτεινωμεν δυσ- χερῆ ἐρώτησιν, παρακάμπτοντες γωνίαν ὅπου νομίζεις τίς ὅτι πᾶσαι αἱ παλαιαὶ μέριμναι ἐγκατελείθησαν ἐν τῇ προτέρᾳ λεωφόρῳ καὶ ὅτι μόνον τὰ νέα ἀντικεί- μενα ἀπορροφῶσι τὴν προσοχὴν τῶν συν- διαλεγομένων.

τάτων της καρδιάς της, να μη την συγκινήσει; Δεν μπορεί να μ' αγαπήσει; Ακόμη, ο αξιολάτρευτος Άγγελος! Αλλά πιστεύω ότι με βλέπει με πολύ ενδιαφέρον.

Ο Ρέγιερ ανεμνήσθη αίφνης βλεμμάτων τινών της Δινόρας και αυτός ήδυνάτο να εἰπῆ ότι τον έβλεπεν επίσης μετά πολλού ενδιαφέροντος· πλέον δὲ ἢ ἀπαξ τὸν ἐξέπληξε συγκρότως και τὸν ἔφερον εἰς ἀμηχανίαν ἢ ἐπιμονή, μεθ' ἧς ἡ ἀφελὴς ἐστῆριζεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀχνόν βλέμμα της.

Παρετήρησε πλαγίως τὸν Δινιὼν, ὅστις διατέλει ἐκστατικός, ὡσεὶ προσηλωθείς ἐν ᾧ τόπῳ εὐρίσκετο.

Ο Λινιὼν εἶχεν ὕψιν ἀγαπημένου ἀνθρώπου· ἄλλως ὁ νέος οὐδὲποτε εἶχε συλλάβει τὸν ἐλάχιστον δισταγμὸν περὶ ἑαυτοῦ, διατί δὲ νὰ βασανίζηται ὑπὸ τῶν ἀνησυχιῶν τοῦ ἔρωτος, ἐν ᾧ και οἱ ἐπιδειξιώτεροι ἀποβαλλοῦσι πᾶσαν διορατικότητα;

Καθ' ἣν στιγμὴν διήρχοντο ἔξωθεν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐνδοχείου, ὁ Ἰουστίνος ἀνεκίρτησε και ἐστριγίθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ρέγιερ.

— Ἄ! φίλε μου, τῶ εἶπεν, οὐχὶ πολὺ χαρταλοφῶναι, μοῦ ἔρχεται ὡσάν λιποθυμία! Εἶνε ἐκεῖ!

— Πῶς; Παθαίνεις τέτοια πράγματα! Ο καυμένος ὁ Ἰουστίνος! Ὑπανδρέουσαι λοιπὸν, φίλε μου, πανδρέουσαι ὅσα τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

— Τί εὐμορφὴ ποὺ εἶνε! ἔλεγεν ὁ Δινιὼν μὴ ἀκούων· και λεπτοκαμωμένη και τόσο καλὴ! Και εἶνε και τόσο νοήμων...

— Μὰ τὴν γνωρίζετε τόσο καλά; παρετήρησε ὁ Ρέγιερ. Ἐμὲ ἐνόμισα ὅτι μόλις μία φορὰ εἶχται ὀμιλήσει μαζὶ της.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀμιλήσῃ κανεὶς με μίαν κόρη, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν καρδίαν της; Φίλε μου, αἱ γλυκεῖαι αὐταὶ ὑπάρξεις γνωρίζονται ἐκ τοῦ βλέμματος, ἐκ τῆς στάσεως· τὰς मुखίας αὐτῶν σκέψεις τὰς μακτεύουσι ἀπὸ τὰ ἀπλοῦστερα κινήματά των!

— Λοιπὸν, κατὰ βάθος, εἶπεν ὁ Ρέγιερ, ὅστις προετίμα πάντοτε τὰς θετικὰς πληροφορίας, τὴν γνωρίζετε πολὺ ὀλίγον;

Ο Δινιὼν ἔκαμε νεύμα ἀνυπομονησίας.

— Τὴν γνωρίζω ὅπως τὴν γνωρίζει αὐτὴ ἡ μητέρα της, ἵσως και καλλίτερον. Νομίζετε ὅτι δύο ἡμέραι τῶρα, κατὰ τὰς ὁποίας τὴν βλέπω νὰ πηγαινοέρχεται, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ ὅτι τὴν παρατηρῶ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ ζωὴ μου ὅλη ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐν τῆς βλεψίας, νομίζετε ὅτι δὲν εἰσέδουσα εἰς τὸ βάθος τῆς παρθενικῆς της ἀγνότητος; Ἡ ἀδολος αὐτὴ καρδία δὲν ἔχει δι' ἐμὲ μυστικά; διότι ἐγὼ εἰμαι ἐξερρευνητῆς τῆς ἀνθρωπίνης καρδιάς...

Ο Ρέγιερ δὲν τὸν ἤκουε πλέον· πρὸς σὶ, ἄλλως; Ὅταν κοινὸς τῶν ἀνθρώπων, τριακονταετῆς και μὴ παραγᾶν τίποτε ἀξίον λόγου, ἀνακηρύσσει ἑαυτὸν ἐξερρευνητῆ τῆς ἀνθρωπίνης καρδιάς, δέον νὰ παραιτηθῇ τις τῆς ἐλπίδος ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος εἶνε δυνατὸν νὰ ἐμπνευσθῇ ἔσω και μίαν πρακτικὴν ιδέαν.

Ἡ Δινόρα ἤγνοιε ὅτι πανταχοῦ παρηκολουθεῖτο ὑπὸ τῶν τακρῶν τοῦ Δινιὼν βλεμμάτων.

Ο Ρέγιερ δὲν ἐπλανᾶτο· ἦτο προφανέστατον εἰς αὐτὰν, ὅτι ἡ νεανὺς ἐγίνωσκε καλλίστα ἐπὶ τίνι σκρῶπῳ ὁ δυστυχῆς νέος ἀπεβίασθη εἰς Διέπνην και κατῴκει ὑπεράνω ἰγθυοπωλείου τινός.

Ἐγνώριζε δὲ επίσης καλῶς, ὡς ἂν ἡ εἰδησίς εἶχε δημοσίως τοιχοκολληθῆ, ὅτι ἡ κυρία Βρετέλ εἶχεν ἀνακοινώσει τούτο πρὸς τὴν οἰκογένειάν της δι' ἐπιστολῆς, πρὸς δὲ ὅτι ἡ κυρία Γερβοᾶ εἶχεν ἀναγγεῖλαι τὴν προσεχὴ ἀφίξιν της. Ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἡ κυρία Βρετέλ εἶπε πρὸς τὴν ἀφελή: «Ἡ μητέρα σου ἔρχεται διὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας», αὐτὴ ἐνόησεν ὅτι ἡ πρότασις ἐγένετο ἀποδεκτὴ, κατ' ἀρχήν, και ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἦν ἄλλως εἶχε προῖδει ἀμέσως κατὰ τὴν πρώτην μετὰ τοῦ Ἰουστίνου συνέντευξίν της δὲν ἔπαυε σταθμιζουσα και ἀνασταθμιζουσα τὰ μειονεκτήματα και τὰ πλεονεκτήματα τῆς νέας αὐτῆς θέσεως.

Ἐπρεπε νὰ δεχθῆ;

Προφανῶς ἔπρεπε. Ο γάμος ἦτο προκριτότερος τῆς ἐπὶ δύο μικρῶν ἀδελφῶν ἐποπιείας και τῆς ἐπιδιωρθώσεως παλαιῶν ἐνδυμάτων, ἐν μέσῳ μεγάλων ὕλικῶν στενοχωριῶν.

Εἶχε μάθει ὅτι ὁ Ἰουστίνος εἶχεν ἰδιαιτέρως ἐτήσιον εἰσόδημα τεσσάρων χιλιάδων φράγκων. Τὸ ποσὸν τούτο, διὰ τὴν ἀπειρον κόρην, ἦτο ἐξαντλητὸς Πακτωλός. Μὲ τὰ χρήματα ταῦτα ἠδυνάτο τις νὰ ζῆσῃ ἀνέτως, ἄλλως δὲ και ἡ κυρία Βρετέλ ἔδω εἶνε. Κατ' ἔτος ἔδαπανα ἑκατοντάδας τινὰς φράγκων διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῆς σερμῆς κόρης· και ἔταν δὲ αὐτὴ ἐνυμφεύετο ἤθελε παραστῆ ἢ ἀνάγκη ὅπως προνοῆ περί τοῦ κοσμίμου τῆς περιβολῆς της.

Ο Δινιὼν τῆ ἤρσεσε; Πολὺ ὀλίγον. Περί τούτου δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ σκιά ἀμφιβολίας. Ὅχι διότι τῆ ἀπήρσεν ἀπολύτως· ἐνέπνευεν ὅμως αὐτῇ μεγαίοντι ἀδιαφορίαν. Ἐλευθέρη νὰ ἐκλέξῃ σύζυγον, ἢ Δινόρα θὰ ἐνυμφεῖτο... τὸν Μυριέ; — Ὅχι. Τὸν Ἐδμόνδον Ρέγιερ.

Οὗτος ὑπερέιχε τῶν ἄλλων τόσο πολὺ, ὥστε πᾶσα σύγκρισίς ἦτο ἀνόητος. Πρῶτον, ἦτο ἐκ τῶν ὀρειοτέρων νέων, οὗς δύνανται τις νὰ ἀπαιτήσῃ, με τὴν ἡμερον αὐτοῦ ὑπερηφάνειαν. Εἶτα ἦτο πλουσιώτατος. Εἶχε τοῦλάχιστον εἰκοσι πέντε χιλιάδων εἰσόδημα κατ' ἔτος.

Διὰ τὴν Δινόραν τὸ ποσὸν τούτο ἀντεπροσώπυε τοὺς ἀδάμαντας και πάντας τοὺς ἄλλους πολυτίμους λίθους τῶν παρραμυθίων τῆς Χαλιμᾶς. Και ἔπειτα... τούτο ἰδίως καθίστα αὐτὸν ποθητότερον, ὁ Ρέγιερ ἐφαίνετο μόλις γνωρίζων τὰ τοῦ βίου της. Δὲν ἠδυνάτο τις νὰ εἰπῆ ὅτι συμπεριεφέρετο πρὸς αὐτὴν ψυχρῶς· τῆ ἀπετίετο φιλοφρονέστατα, ἀναμιγνύων και μικρὰν τινὰ εὐμένειαν, ἦν συνήθως δεκνύουσι εἰς τὰ παιδία· ἄλλ' ἡ Δινόρα δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀπατηθῇ δὲν ἦτο δι' αὐτὴν γυνή.

Τί δὲν θὰ εἶδε, ὅπως προσηλωθῆ ἐπ'

αὐτῆς ἐν τῶν βλεμμάτων ἐκείνων, δι' ὃν ὁ Δινιὼν τὴν κατέκλυζε. Ποῖον φλογερὸν χαρακτῆρα καὶ ἐλάμβανεν ὁ ἔρωτος ἐντὸς τῶν βαθῶν; καὶ ἠρέμων ὀφθαλμῶν της; Διὰ τίνος μέσου ἠδυνάτο νὰ ἀνάψῃ ἐν τῷ φιλόφρονι ἐκείνῳ και φιλομειδέϊ βλέμματι τὴν φλόγα τοῦ ἀφώνου ἔρωτος;

Ἄν και ἡ φύσις μεροληπτικώτατα εἶχεν εὐνοήσει αὐτήν, ἡ Δινόρα ἐν τούτοις δὲν κατεῖχεν ἐτι πᾶσαν ἐπιδειξίότητα. Εἶχεν ἀκριθεῖ γνῶσιν τῆς δυνάμεως τῆς ἀγνότητός της, εἶχε πολλάκις πεισθῆ περί τῆς ἐπιβλητικότητος τοῦ ἀγγελικοῦ βλέμματος της· ἐνόμιζε δὲ ὅτι πρὸς κατακτησιν τοῦ Ρέγιερ ἤρκει νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ αὐτὰ μέσα.

Κατὰ τὰς δύο ἡμέρας, αὐτὴν πρηγήθησαν τῆς ἀφίξεως τῆς κυρίας Γερβοᾶ, ἔστησε πῆξ τοῦ νέου τὰς μάλλον ἀορατοὺς παγίδας· μετεχειρίσθη ὅπως εὐρεθῆ ἡ μόνη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμῆς, ὅπως βαδίση παραπλεύρως του κατὰ τὸν περίπατον, ὅπως τῷ ὀμιλήσῃ διὰ τῆς γλυκειᾶς φωνῆς της περί τῶν κόπων και τῶν μεριμνῶν τῆς πατρικῆς οἰκίας, ἐπιδείξει τεχνάσματα, και ἐντέχνους πανουργίας πολὺ πλείονας τῶν ὅσων παρίστατο ἀνάγκη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σοβαρᾶς ὑποθέσεως.

Ο Ἐδμόνδος ἀπήκην αὐτὴν νὰ περιπατῆ, νὰ ὀμιλῆ, νὰ σοφίζηται, χωρὶς νὰ δεῖξῃ οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ὑπόνοιαν ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν εἶχε διαγνώσει, οὐχὶ τὸ βάθος τοῦ μακκιαβελισμοῦ τῆς νεανίδος ταύτης, ἥτις ἦτο σχεδὸν ἐτι κορασίς, ἄλλὰ τὴν ἐπιδειξίότητα, ἦν κατεῖχεν ὅπως χρησιμοποίησῃ τὴν ὑποκριτικὴν αὐτῆς ἀγνότητα πρὸς ἀπόκρυψιν τῶν μικρῶν σχεδίων της. Γενόμενος διορατικὸς ἐκ φυσικῆς τινος αὐτοῦ ἐντύσεως ἐν γένει, και ἐν τῆ εἰδικῇ ταύτῃ περιπτώσει, ἔξ ἀγνώστου τινός και ἐνοστήτου ἀντιπαθείας, ἥτις ἐνίστατο καταλαμβάνει ἐκαίνοὺς, οὗς εἰλικρινῆς ἔρωτος προστατεύει ἀπὸ τῶν παγιδῶν τῆς φιλαρσεκίας, προσμάντευσε ποίας τηλεβολοστοιχίας ἢ μίσην ἀφελῆς εἶχεν ἀποφασίσει νὰ στήσῃ ἐναντίον του. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἰπῆ τις ὅτι διὰ τούτο ἀντεπάθησε πρὸς αὐτὴν ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ τὸ ὀμολογῆ οὔτε εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἢ θῆσθαι νὲν ἀδριστερὸν τινὰ δυσαρέσκειαν.

Ἡ Δινόρα ἦτο ἱκανῶς οὖζουος, ὅπως παρατηρήσῃ ὅτι ὁ Ἐδμόνδος ἠγάπα τὴν Ρόζαν, ὅτι ἡ Ρόζα ἠγάπα αὐτὸν· ὅτι ἂν ὁ ἔρωτος οὗτος δὲν ἐλάμβανε δημοσιωτέρων πως χαρακτῆρα, τούτο ἐγένετο ἔξ ἀνωτέρας τινός αιτίας, ὅτι ἡ κυρία Ἀγκλοᾶ εἶχε γνῶσιν αὐτοῦ και τὸν ἐπεδοκίμαζε πάντα ταῦτα ἔπρεπε νὰ ἀφαιρέσῃσιν ἀπὸ πάσης τιμῆς νεανίδος τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως διαταραχῆ τὴν γαλήνην συμπαθείας, ἦν οὐδῶλως προσεπάθουν νὰ ἀποκρῶψοιεν ἀπ' αὐτῆς. Ἐπιχειροῦσα δὲ νὰ δελεᾶσῃ τὸν Ρέγιερ, ἡ Δινόρα πρόβαινε εἰς κίνημα, ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἀξιοκατάκριτον.

Τούτων γενομένων, ἀφίκετο, και ἡ κυρία Γερβοᾶ.

Ἡ μετὰ τῆς κυρίας Βρετέλ και αὐτῆς σκηνὴ τῶν μητρικῶν διαχύσεων και ἀνη-

συχιῶν ἀπέβη κατὰ γράμμα ὀχληροτάτη διὰ τὴν πρώτην. Ὅτε ἐπερατώθησαν αἱ ἐκμυστηρεύσεις και ἐλήφθησαν αἱ ἀναγκαῖαι ἀποφάσεις, προσεκάλεσαν τὴν Δινόραν.

Εἰσῆλθε, δειλιῶσα και θελκτικὴ ἐν τῇ διὰ πολλῶν τριγᾶπτων κεκοσμημένῃ ἐσθῆτι της· τῆ εἶπον νὰ καθῆσθαι αὐτὴ ὑπεχώρησε πλῆσιον τῆς θύρας και ἐκάθησε μετὰ τίνος αἰδημοσύνης, ὡς ἂν ἦτο ἀπρεπὲς νὰ ἐπιτρέπη εἰς τὸ καθίσμα νὰ ἀπτηται αὐτῆς τόσο ἐγγύς.

— Ἐτα πλησιόστερον! εἶπεν ἡ κυρία Βρετέλ. Ἐχομεν μυστικὴν ἠμιλίαν.

Ἡ Δινόρα προσήγγισε τὸ καθίσμα της και ἔτοποθετήθη ἀντικρῶ τῶν δικαστῶν της.

Μετὰ προκαταρκτικὸν τι λογιδιόν, ἡ κυρία Γερβοᾶ ἀπέλασεν ἀπαν τὸ θάρρος αὐτῆς, ἠναγκάσθη δὲ νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν νεάνηδα τὴν εἰς γάμον αἰτησιν τοῦ Δινιὼν ἡ κυρία Βρετέλ.

— Τῶρα, συνεπέρανε ἡ ἐξαίρετος γυνή, ἂν δὲν σοῦ ἀρέσκη, δὲν πρέπει νὰ τὸν πάρῃς. Ἀπάντησε εἰλικρινῶς· ἂν δὲν τὸν θέλῃς, νέα εἶσαι ἀκόμη, ἔχεις καιρὸν νὰ εὐρῆς ἄλλον. Σοῦ ἀρέσει λοιπὸν ἢ δὲν σοῦ ἀρέσει;

— Μοῦ ἀρέσει, ἀπεκριθῆ ἡ νεανὺς ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ κυρία Γερβοᾶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα και ἀπεμύχθη μετὰ τόσοῦς ζωήροτητος, ὥστε ἡ ρὶς αὐτῆς ἀπέμεινε ἐρυθρὰ καθ' ὅλην τὴν λοιπὴν ἑσπέραν.

— Λοιπὸν τὸν θέλεις; εἶπεν ἡ «Φίλη», ἥτις ἐν τοιαύτῃ σοβαρᾷ ὑποθέσει ἐνόμιζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξαντληθῆ πᾶσα ἐπιφύλαξις.

— Ἐὰν ὁ πατέρας και ἡ μητέρα τὸ ἐπιτρέπουσι, ἀπήντησεν ἡ ἀμεμπτος νεανὺς.

Ἡ κυρία Γερβοᾶ ἐνηγκαλίσθη θερμώτατα τὴν κόρη, ἦν τόσο καλῶς εἶχεν ἀναθρῦσει.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Βρετέλ, νομίζω ὅτι εἶνε ἀνωφελέδες νὰ παρατείνωμεν τὸ μαρτύριον τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ νέου. Νὰ τοῦ παραγγείλωμεν νὰ ἔλθῃ μετὰ τὸ πρόγευμα.

Ο Ἰουστίνος παρουσιάσθη ἐν τῇ ἐπαύλει κατῶχρος. Ἐγνώριζε τὴν ἀφίξιν τῆς κυρίας Γερβοᾶ και οὐδεμίαν πλέον τῶ ἀπέμεινε ἀμφιβολία περί τῆς εὐτυχίας του. Τῷ ἀνήγγειλαν δὲ πράγματι ὅτι οἱ πόθοι του εἶχον ἐκπληρωθῆ. Ο Δινιὼν ἠσπασθη τὸν κύριον Βρετέλ, ὅστις ὅμως πολὺ ὀλίγον ἦτο διαταθειμένος πρὸς τούτο, ἢ ἀπασθῆ δ' ἐπὶ τέλους και τὴν Δινόραν, ἥτις οὐδῶλως ἐνοουσιάσθη.

Κατὰ τὴν ὥραν τῶν λουτρῶν, ἡ Διέπνη ἐκπληκτος εἶδεν ἐπιφανῆ τὸ εὐτυχῆς ζεύγος, ὅπερ ἐβάδιζε μικροῖς βήμασιν, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς οἰκογενείας ἀντιπροσωπευομένης ὑπὸ τῆς κυρίας Γερβοᾶ, ἐν συνοδείᾳ τοῦ κυρίου· και τῆς κυρίας Βρετέλ.

Ο ὀμιλος ἦτο ἱκανῶς ἐπιβλητικός, τελειῶς δὲ κομικός, ἀλλ' οὕτως ἔδοξε τῷ Δινιὼν, και ἡ κυρία Βρετέλ, πεσομένη ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὅπως ἐκτοξεύῃ τὴν φλόγα τῶν βλεμμάτων του

κατὰ τῆς Δινόρας ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, ἠναγκάσθη νὰ προτιμήσῃ διεξοδόν, ἥτις εἰ και ὅλως ἀλλόκοτος, ἐν τούτοις, ἦτο ἡ μόνη δυνατή.

Ἐπὶ τῆς προκυραίας τινὰ ἄλλον ἐκτός τοῦ Μυριέ ἦτο δυνατόν νὰ συναντήσῃσιν; Περιεπάτει μετ' ἄλλων, ἐγκατέλιπε δ' ἀμέσως αὐτοὺς ὅτε παρετήρησε τὴν πατριαρχικὴν συνοδείαν.

Ἡ μεγάλη εἰδησίς τῷ ἀνεκοινώθη δὲν ἐφάνη ὅμως ὅτι ἐξέπληγη, διότι αὐτός, ὑπερ πάντα ἄλλον, διατέλει εἰς γνῶσιν πάντων τῶν μυστηρίων και τῶν λεπτομερειῶν τῆς υποθέσεως ταύτης. Ἐσφιξε λοιπὸν θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, ἔπιεσεν ἑλαφρῶς τὸ ἄκρον τῆς χειροκροτοφόρου χειρὸς τῆς Δινόρας και τὴν παρετήρησε μειδιδῶν.

Αὐτὴ ὕψωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ κυανώτερον, τὸ ἀγνότερον και τὸ διαυγέστερον τῶν βλεμμάτων ὅσα ποτὲ ἀπεθαύμασεν ὁ ἥλιος, ὅστις ἐφώτιζεν αὐτούς.

Ἦσαν δὲ ἀμφότεροι τόσο ἀθῶοι ὥστε οὐδ' ἐπὶ στιγμῇ ἀνεμνήσθησαν τῶν πληρῶν ἄμμου ὑποδημάτων, ἄτινα ἐκένουν ἐπὶ τῶν βράχων ἐν τῇ παραλίᾳ.

Οἱ βράχοι παρετήρουν αὐτοὺς μετ' ἀδιαπτότου ψυχραιμίας· ὅπως και ἡ κυρία Ἀγκλοᾶ! Ἄλλως, βεβαίως οἱ βράχοι δὲν θὰ εἶχον τὴν αὐθάδειαν νὰ προδώσῃσιν τὴν ἱστορίαν τῶν ἐκ στιλπνοῦ δέρματος ὑποδημάτων και τῶν μεταξίνων περιποδιῶν.

Και ἡ πατριαρχικὴ οἰκογένεια ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν της, οὐ ὁ Μυριέ εἶχε τοῦ λοιποῦ τὸ δικαίωμα νὰ μετέχη. Διότι, ἀφ' ἧς ἡ Δινόρα, ἐμνηστεύθη ἐπισημῶς τὸν φίλον του, ποία ἀφορμὴ ὑπῆρχεν ὅπως τὸν ἀπομακρύνουσι;

Βραδύτερον συνήντησαν τὴν κυρίαν Ἀγκλοᾶ, ἥτις ἐβάδιζε τρέχουσα, ὡς ἀληθῆς ἰγνηλάτης· αὐτὴ συνήειξε νὰ ἀναπνήθῃ οὕτω καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς παραλίας. Ἡ Ρόζα συνομίλει ἐπὶ τίνος θρονίου, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, μετὰ τινος φίλων, και ὁ Ρέγιερ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ράβδου του, ἠκροᾶτο τῆς συνδιαλέξεως.

Τὸ στόμα τῆς κυρίας Ἀγκλοᾶ, ὅτε εἶδε τὸν προβαίνοντα ὀμιλον, ἐκλείσθη ὡς ἂν αἰφνης ἐφίμωσαν αὐτὴν· παρετήρησε ἰδίως τὸν Μυριέ μετὰ φοβερᾶς προσηλώσεως· τὸ «διαπασῶν» τοῦ γέλωτός της ὑπέσκαπτεν αὐτὴν ἐσωτερικῶς, δὲν ἀφινεν ὅμως νὰ τῇ διαφύγῃ οὐδὲ μειδιάμα. Ἐμαθεν επίσης και αὐτὴ τὴν εἰδησίαν και ἀπέτεινε τὰ συγχαρητήρια της· εἶτα σφερομένη ἐνευσε πρὸς τὴν Ρόζαν, ἥτις ἐπλησιόσασεν. Ο Ρέγιερ τὴν ἠκολούθησε.

— Νυμφεῖνται, εἶπε λακωνικῶς ἡ κυρία Ἀγκλοᾶ. Φίλε μου, σοῦ εὐχομαι καθὲ εὐτυχίαν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη ὅμως και νὰ στὸ εὐχηθῶ.

— Μὲ ἄγγελον, ὅποια εἶνε ἡ δεσποινὶς Δινόρα, δὲν πρέπει νὰ περιμένω παρὰ εὐδαιμονίαν.

Ἡ Δινόρα ἠρυθρίασεν, εὐμορφωτέρα παρὰ ποτε, ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ πῆλου της,

ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς· μειδιάμα ἡμιθριαμβευτικό, ἡμιαιδημον δίσπα τὰ χεῖλη της.

— Σὰς συγχάρω, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ρέγιερ, ὅστις εἶχε διέλθει ὀπίσθεν τοῦ ὀμίλου και εὐρίσκετο ἀντικρῶ της.

Ἡ ἀφελὴς ὕψωσεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρως ἐπιπληξέως, μελαγχολίας, ἀδυνατούσης στοργῆς.

— Μὲ θυσιάζουσι, ἔλεγον αἱ μουσωτίδες, ἀλλὰ ζεῦρετε ὅτι ἐγὼ ἀγαπῶ σὰς.

Ο Ρέγιερ ἠσθάνθη ἀνακοχλάζοντα ἐν αὐτῷ δεινὸν θυμόν.

— Νυμφεῖται, ἀλλὰ δὲν παρητήθη τὸν σχεδίων της! ἀνελογίσθη.

Και στρεφόμενος πρὸς τὴν Ρόζαν, ἀπεμάκρυνεν αὐτὴν ὀλίγον τοῦ σχηματισθέντος κύκλου και τῇ ὀμίλησε περί διαφόρων ἀντικειμένων μετὰ φωνῆς, ἦν σπανίως μετεχειρίζετο.

— Πολὺ καλά, ἀλλὰ πότε θὰ γίνῃ ὁ γάμος; ἠρώτησεν ὁ Ἰουστίνος τὴν μέλλουσαν πενθερὰν του.

— Ἡ Δινόρα εἶνε πολὺ νέα ἀκόμη, ἀπεκριθῆ ἡ Εὐλακία δι' ἀξιοπρεπεστάτου ὕφους. Πρέπει νὰ περιμένωμεν τοῦλάχιστον δέκα ὀκτῶ μῆνας!

— Δέκα ὀκτῶ μῆνας! ἀνέκραζεν ὁ Δινιὼν ἀλλὰ σὲς με παραπέμπετε εἰς τὰς ἐλληνικὰς καλένδας! Ἐξ ἑβδομάδας θὰ θέλετε νὰ εἰπῆτε και πάλι...

Συνεζήτησαν διὰ μακρῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τῆς κυρίας Γερβοᾶ ὑπεραχούσεσιν πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως τῆς ἀποφασέως της.

— Δέκα ὀκτῶ μῆνας νὰ περιμένω, εἶπεν ὁ Δινιὼν, ὅστις μετέβη παρὰ τῇ κυρίᾳ Βρετέλ, ὅπως ἀλυτῶσῃ τὰ παράπονά του. Ἐγὼ θὰ εἰπωσὼ εἰς τὰ πόδια μου· κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ἡ εὐσαρξία τοῦ νέου ἐπέτρεπεν, ὅπως ἀποβλέψῃ τις πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μετὰ δυσπιστίας. Ἀλλ' ἡ «Φίλη», πάντοτε φιλοικτιρμων, ὑπεσέθη ὅτι διὰ τῆς ἐπιτροφῆς της θὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἐμποδίσῃ ὅπως ἡ ὑπὸ τῆς κυρίας Γερβοᾶ τεθείσα μακρὰ προθεσμία ἐξαντλήσῃ· μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ τὸν γαμβρὸν της.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἔχη και ὑπομονή· πρῶτον ἦτο ἀπαραίτητος ἡ κατασκευὴ τῆς προικὸς· ἔπειτα δὲ και ὁ Ἰουστίνος, ὅστις οὐδέποτε, ἐν οὐδεμίᾳ περιστάσει προέβλεψε περί τίνος πράγματος, ἠσθάνετο μεγαλῶς τὴν ἀνάγκη νὰ προβῆ εἰς τινὰς οικονομίας, πρὶν ἢ εἰσαγγῆ τὴν γυναίκα του εἰς ὅ, τι ἠνωμάζεν «οἰκογενειακὸν ἐστῖον του»· ἢ «ἐστία» αὐτὴ συνίστατο ἐκ δύο θωματιῶν και ἐνός στενοῦ μαγειρείου.

Ἡδυνάτο νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν Δινόραν ἐν τῷ περιωρισμένῳ οἰκήματι;

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ
«Ιστορικῶν Μελετημάτων»
τοῦ κ. Σπ. Π. Λαμπροῦ.

Ὁ πᾶν φιλοπόνος καὶ φιλοσίμως ἀ-
σχολούμενος περὶ τῆν μεσαιωνικὴν Φιλο-
λογίαν καὶ ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ
συντελών εἰς διαφώτισιν τῆς σκοτεινῆς
ἐκείνης ἐποχῆς κ. Σ. Π. Λάμπρος ἐξέδω-
κεν ἐσχάτως ὑπὸ τὸν τίτλον «Ιστορικὰ
Μελετήματα» 11 μονογραφίας, ἐν αἷς μετὰ
πολυμαθείας καὶ κρίσεως ἐξετάζει δια-
φορὰ ζητήματα τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας
ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς μέχρι τῶν
τελευταίων ἐκατονταετηρίδων.

Καὶ περὶ μὲν τῶν ἄλλων 10 ἐν τοῖς
«Ιστορικῶν Μελετήμασι» μονογραφίῶν
τοῦ κ. Λαμπροῦ, λέγομαι γενικῶς — ἐ-
πειδὴ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐισέλθωμεν εἰς τὰ
καθέκαστα καὶ νὰ ἀναλύσωμεν μίαν πρὸς
μίαν αὐτάς, καθόσον οὕτω θὰ ἐξηρημόμεθα
τῶν ὁρίων, ἅτινα ὥρισεν ἡ «Ἑβδομάς»
πρὸς τοιαῦτα ἔργα — ὅτι αὐταὶ μαρτυ-
ροῦσιν ἀληθῆ ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν γε-
νομένην κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σημε-
ρινῆς κριτικῆς ἱστορίας καὶ τιμῶσι τὴν
εὐφυίαν καὶ τὴν ικανότητα τοῦ Συγγρα-
φῆος. Ἐνταῦθα θέλομεν περιορισθῆ εἰς τὸ
νὰ εἰπωμεν τινα περὶ τῆς ἐκτῆς μονογρα-
φίας τοῦ κ. Λαμπροῦ, ἐν ἡ ἀναλύεται τὸ
περὶ κτισίας Μονεμβασίας χρονικόν.

Ὁ κ. Λάμπρος ἐρευνᾷν ἐπέτυχεν ἐν
Ἀγίῳ Ὀρει δύο ἀντίγραφα τοῦ χρονικοῦ
τῆς Μονεμβασίας, ὧν τὸ ἐν, τὸ Ἱβηριτι-
κόν εἶνε κατὰ πολὺ διάφορον τοῦ τῆς Ταυ-
ρινείου Βιβλιοθήκης τοῦ ὑπὸ τοῦ Pasini
τῷ 1749 δημοσιευθέντος. Ἄλιαν δὲ ἐπι-
μελῶς ἐρευνησάσης τοὺς Βυζαντ. Ἱστορικοὺς
καὶ Χρονογράφους εὗρε καὶ κατέδειξε, πῶθεν
δὲ γράφει τὸ Χρονικόν τοῦτο ἤρσθη τινα
ἐκ τῶν μερῶν, ἐξ ὧν ἀπῆρτισεν αὐτό, καὶ
μετ' ἄρκων γνώσεων ἐκ τοῦ μεσαιωνικοῦ
βίου καὶ τῆς ἱστορίας ἐφαδιασμένος ἐπει-
ράθη νὰ δεῖξῃ τὸ πῶς, τὴν σημαντικὴν
καὶ ἐν γένει τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ
χρόνου, καθ' ὃν συνετάχθη τὸ τε πρῶτον
καὶ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ χρονικοῦ ἀπέ-
τυχεν ὁ ἱκανὸς καὶ πολλὰ τῷ μέλλοντι
ὑπισχυόμενος Φιλολογος οὕτος σπεύσας,
ὡς φαίνεται, εἰς τὴν ἐκδοσὴν τοῦ ἔργου
αὐτοῦ. Ὁ κ. Λάμπρος ἐκ τοῦ ὅτι «Τὸ τε-
λευταίον τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενων γε-
γονότων, ἢ εἰς τὸν θρόνον τῆς μητροπό-
λεως τῶν Πατρῶν ὑπαγωγῆ τῶν ἐπισκο-
πῶν Λακεδαιμονίας, Μεθόνης καὶ Κορώνης,
συνέβη πατριάρχου τῶν Ταρσάσιον,
ὅστις ἀπέθανε τῷ 806» συμπεραίνει ὅτι
«μετὰ τὸ ἐτος τοῦτου καὶ τοῦ 1083
καθ' ὃ ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ πατρι-
άρχου τῶν Ἐυστρατιῶν ἀνεκνήρυθη
μητροπολις ἡ Λακεδαιμονία, καθ' ἡ ἀνα-
φέρει τὸ τρίτον μέρος τοῦ χρονικοῦ ἐν
ἀρχῇ, φαίνεται συνταχθῆναι τὸ πρῶτον καὶ
δευτερον μέρος, ὅπερ ὑπῆρξε τὸ ἀρχικόν
χρονικόν».¹

Φρονῶμεν, ὅτι δὲν δυνάμεθα ἐκ τοῦ

1. Ἱστορικῶν Μελετημάτων σελ. 118.

λόγου τούτου νὰ ἐξαχῶμεν τὸ συμπέ-
ρασμα τοῦ κ. Λαμπροῦ. Τόσον δὲ συνθέσας
τὸ πρῶτον μέρος τοῦ χρονικοῦ οὕτω θὰ
καλῶμεν τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Λαμπροῦ ἀνωτέ-
ρω ὀνομαζόμενον πρῶτον καὶ δεύτερον
μέρος, δεύτερον δὲ τὸ καλούμενον ὑπ'
αὐτοῦ τρίτον — ὅσον καὶ ὁ προσθέσας
τὸ δεύτερον δὲν ἐπαβάλλοντο νὰ γρα-
φῶσι συνεχῆς χρονικὸν μέχρι τῶν χρόνων
αὐτῶν, ἀλλ' ὁ μὲν συντάξας τὸ πρῶτον
μέρος ἐσκόπει νὰ ἀναγράψῃ τὰ κατὰ τοὺς
Ἀδάριον μέχρι τῆς ἐπὶ Αὐτοκράτορος
Νικηφόρου καὶ Πατριάρχου Ταρσασίου κα-
ταστροφῆς αὐτῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ δὲ
γράφας τὸ δεύτερον, ὅστις θὰ ἰδω-
μεν κατωτέρω, πῶθεν ἤρσθη τὰ ὑπ' αὐ-
τοῦ ἀναφερόμενα, ἐσημείωσε ἐκεῖνα τῶν
συμβαίντων, ἅτινα ἐγένεσαν καὶ ἡδύνατο νὰ
ἀναγράψῃ. Κατὰ ταῦτα ὁ γράφας τὸ πρῶτον
μέρος ἡδύνατο νὰ γράψῃ καὶ εἰς
μεταγενεστέρους αἰῶνας ἐκεῖνων, οὓς ὀρίζει
ὁ κ. Λάμπρος, ὁ δὲ μετ' αὐτῶν προσθέσας
τὸ δεύτερον μέρος ἡδύνατο νὰ γράψῃ ὅτιθεν
ἤθελε καὶ ἡδύνατο. Κατὰ τὴν κρίσιν μά-
λιστά τοῦ κ. Λαμπροῦ ὄφειλεν ὁ γράφας τὸ
πρῶτον μέρος τοῦ χρονικοῦ νὰ ἐκθέσῃ τὰ
συμβαίντα μέχρι τοῦ 1083, καθ' ὃ ἄρ-
χονται, ὡς μετὰ σπουδῆς ἀποφαινομένοις
λέγει ὁ κ. Λάμπρος, τὰ τοῦ δευτέρου μέ-
ρους τοῦ χρονικοῦ. Ἄλλ' ὅμως δὲν σημειοῖ
τὰ
μέχρι τοῦ 1083 ὡς καὶ τὰ μετὰ ταῦτα,
διότι συντάσων χρονικὸν περὶ Ἀδάριον
καταπαύει ἐκεῖ, ἔνθα οὕτω κατ' αὐτὸν
κατεστράφησαν. Δυνάμεθα μὲν νὰ ὀρίσω-
μεν τὸ τελευταίον χρονικὸν ὄριον, καθ' ὃ
συντάχθη τὸ πρῶτον μέρος τοῦ χρονι-
κοῦ, ἀλλ' ἐκ τοῦ χρόνου καθ' ὃν συνετά-
χθη τὸ δεύτερον μέρος αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἐκ
τοῦ χρόνου, καθ' ὃν συνέβη τὸ ἀρχαιότε-
ρον τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει ἀναφερομέ-
νων γεγονότων.

Ἄλλ' εἶνε ἀληθές, ὅτι τὸ δεύτερον μέ-
ρος τοῦ Χρονικοῦ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ἐτους
1083; Ἐνταῦθα ἠπάτησε τὸν κ. Λάμ-
προν ἡ ἀρχὴ τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ
Χρονικοῦ, ἥτις ὅμως δὲν εἶνε καὶ ὄντως
ἀρχή. Ἐν τῷ μέρει τούτῳ δὲν τρέπεται
οὐδεμία χρονολογικὴ σειρά καὶ ἀκολουθία
ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν συμβάντων. Ἡ πρώτη
παράγραφος «Ἀπὸ δὲ τῆς βασιλείας—ἐν
ἐτει σ' φωφῆ φωφ» ἐπερέβη, ἐάν ὁ Χρονο-
γράφος ἐτήρει χρονικὴν σειράν, νὰ τεθῇ
μετὰ τὸ «καὶ χαρτοφύλακα τὸν Εὐγένιον»
Ἐτήρει τὸ «ὃ δὲ Βουτᾶς Γρηγόριον τὸν
Εὐγένιον» νὰ τεθῇ μετὰ τὸ «καὶ τὴν νι-
κῶσαν ὁ Κρήτης ἀπέλαθε». Πρὸς τούτοις
τὸ «ἐρωτήθη καὶ Ἀθανάσιος ἱερεὺς ὁ
Κοντοκάκης κληρικὸς Λακεδαιμονίας γη-
ραῖος πάνυ ἐξέπει ὅτι ἐγὼ ἐδέξθην τὸν
Ἐξερὸν Ἐπίσκοπον κύρ Βασίλειον τὸν ἀ-
κατολικὸν ἐπὶ τῇ προεδρίᾳ [τοῦ] Κρήτης»,
πλημμελῶς κεῖται ἐκεῖ, ἔνθα εὐρίσκομεν
αὐτό. Ἐκ τῶν κατωτέρω λεγομένων περὶ
φιλονεικίας μεταξὺ Μητροπολιτῶν Μονεμ-
βασίας καὶ Λακεδαιμονίας περὶ τῆς Ἐ-
πισκοπῆς Ἀμυκλίου ἐκατέρωθεν ἀντιποι-
ουμένου αὐτῆς καὶ ἰδίας ἐκ τοῦ «ἐπὶ
γούν ταῖς φιλονεικίαις ταύταις ἀνεβάνη
ἀπὸ πολλῶν μαρτυριῶν ὅτι...» ἐξάγε-
ται, ὅτι ἐξητάσθησαν μαρτυραὶ περὶ τῆς

ἀμφισβητουμένης ἐπισκοπῆς, καὶ μαρτυ-
ραὶ δὲ αὐτῶν καταγράφησαν ἐν πρακτικῷ.
Μία δὲ ἐκ τῶν μαρτυριῶν τούτων εἶνε καὶ
ἡ τοῦ ἱεροῦ Ἀθανασίου ἀποσπασθεῖσα ἐκ
τοῦ συνόλου τῶν μαρτυριῶν καὶ τοῦ πρα-
κτικοῦ καὶ οὐ μόνον ἀπεκόπη ἐκ τοῦ ὅλου
ἀλλὰ καὶ ἐτέθη κακῶς ἐκεῖ, οὐδεμίαν σχέ-
σιν ἔχουσα πρὸς τὰ ἡγούμενα καὶ ἐπόμενα.
«Ἀπασαὶ αἱ μαρτυρικὴ καὶ κατ' ἀκολου-
θίαν καὶ τοῦ ἱεροῦ Ἀθανασίου ὄφειλε
νὰ τεθῇ ἐκεῖ, ἔνθα γίνεται λόγος περὶ τῶν
μαρτυριῶν, δι' ὧν ἐνίκησεν ὁ Μητροπολι-
τὴς Λακεδαιμονίας.

Ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται, ὅτι ἀρχὴ
τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ χρονικοῦ ἴπαι
χρονολογικῶς πρότερον δὲν εἶνε τὸ «Ἀπὸ
δὲ τῆς βασιλείας, ἀλλὰ τὸ «Μετὰ
τὸ ὑποταγεῖναι τὸν ἐνταῦθα τόπον εὐ-
δοκίᾳ θεοῦ καὶ ὑπὸ τὴν χειρῶν ἀ-
γίων ἡμῶν ἀφ' ὧν καὶ βασιλέων
πρῶτος κατέλαβεν ὁ ἀρχιερεὺς...»
Ἄλλ' αὐτοῦ τί ἄλλο εἶνε ἢ συνέχεια τῶν
μετὰ τὸ ἔτος 806 συμβάντων, καὶ τί
ἄλλο ἀποδεικνύει ἢ ὅτι ὁ συντάξας τὸ
δευτερον μέρος τοῦ χρονικοῦ ἐξακολουθεῖ
τὸ ἔργον ἐκεῖθεν, ἔνθα ὁ συντάξας τὸ πρῶ-
τον κατέπαυσε αὐτό;

Ἐντεῦθεν ἐπειτα ἀριθμῶς, ὅτι σφαλ-
λεται ὁ κ. Λάμπρος, ὀρίων ὡς χρόνον
τῆς συντάξεως τοῦ πρῶτου μέρους τοῦ
χρονικοῦ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ τοῦ
ἐτους 806 μέχρι τοῦ 1083.

Παρατηρήσειν δὲ ἐνταῦθα, ὅτι ὁ συν-
τάξας τὸ δεύτερον μέρος τοῦ χρονικοῦ
οὐ μόνον οὐδεμίαν τάξιν καὶ σειράν τηρεῖ,
ὅπως τύχη συνθέτων τὸ μωσαϊκόν του,
ἀλλὰ καὶ ἀποσπᾷ τεμάχια ἐξ ἀγράφων
συγκολλῶν αὐτὰ ἡρωτησιασμένα, κατε-
στράφησαν, ἀγνωρίστα καὶ ἀκατανώθητα.

Ἐπίσης καὶ ὁ ὀρίζομενος ὑπὸ τοῦ κ.
Λαμπροῦ ὡς χρόνος τῆς συντάξεως τοῦ
δευτέρου μέρους τοῦ χρονικοῦ, τὰ τέλη
τῆς 13 ἑκατοντ. πλημμελῶς ὀρίζεται.
Ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τοῦ χρονικοῦ ση-
μειοῦνται συμβάντα τῆς 14 ἐκατονταετη-
ρίδος, ὡς τὰ λεγόμενα περὶ τῶν Μητρο-
πολιτῶν τῆς Λακεδαιμονίας Νικηφόρον,
Λουκᾶ καὶ Νεΐλου, ὅτι εἰς διέλευσαν
τοιοῦτοι κατὰ τὸ πρῶτον ἡμεῖς τοῦ 14
αἰῶνος. Ἐντεῦθεν δὲ οὐδεμία ἀμφιβολία,
ὅτι ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμισείας τῆς 14 ἐ-
κατονταετηρίδος καὶ ἐντεῦθεν συνετάχθη τὸ
δευτερον μέρος τοῦ χρονικοῦ. Ἀπορούμεν
δὲ πῶθεν ὀρίωμενος ὁ κ. Λάμπρος ὤρισε
τὰ τέλη τῆς 13 ἑκατοντ. ὡς χρόνον τῆς
συντάξεως αὐτοῦ. Περιεφρόνησεν ἄρα γε
τὰς ἀναφερόμενας ἐν αὐτῷ χρονολογίας
θεωρῶν αὐτάς ψεῦδεις καὶ ἀναξίας πί-
στεως, ἐκ σπουδῆς καὶ παραδρομῆς ὤρισεν
οὕτως, εἰ συνέβη, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνο-
ήσωμεν.

Ἄλλ' αἱ σημειούμεναι ἐν τῷ δευτέρῳ
μέρει περὶ Μητροπολιτῶν χρονολογίαι ἐξ-
ελέγχονται ἄλλοθεν ἄληθέσταται. Ὁ κ.
Λάμπρος ὁ ἴαν φιλοπόνος καὶ ἐπιτηδείως
ἀνερευνησῶν καὶ ἀνευρών τὰς πηγὰς, ὅπ-
οθεν ἤρσθη καὶ κατήρτισεν τὸ πρῶτον μέ-
ρος τοῦ χρονικοῦ ὁ συντάξας αὐτό, δὲν
γνωρίζομεν, διατί δὲν ἐζήτησε νὰ εὕρῃ καὶ
1. Σελίς 119 καὶ 128 Ἱστορικῶν Μελετημάτων.

τὰς τοῦ δευτέρου μέρους. Τοῦτο πράτ-
τομεν ἡμεῖς συμπληροῦντες τὸ ἔργον.

Ἐν τῷ κώδικι τῆς Μητροπόλεως Λα-
κεδαιμονίας ἀναγιγνώσκουσι: «Ἐκ δὲ τῆς
ἀγιωτάτης ἡμῶν μητροπόλεως τοῦ εἰς ὀ-
νομα τιμωμένου τοῦ ἀγίου καὶ ἐνδόξου
μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ὠκοδόμησε
καὶ ἐκ βῆθρων ἀνήγειρεν ὁ ἀειμνηστος
Νικηφόρος μητροπολιτὴς σταθεῖς Λακεδαι-
μονίας. Καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρῶτον πάν-
των εὐρίσκομεν καὶ ὡς ἀοιδιμον κτήτορα
μνημονεύομεν».

«Καὶ ταῦτα ἔχομεν βέβαια ἀπὸ σαφέ-
στατης ἀποδείξεως τῶν εὐρεθέντων γραμ-
μάτων ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ ναοῦ καὶ ἔξω
ἐτέρων ἐπὶ πλακῶς λιθίνης κατὰ τὴν δυ-
τικὴν γωνίαν καὶ ἐνδον τοῦ ναοῦ εἰς
κιονα καὶ ὡς ἠγωνίαστο μετὰ ἀδελφοῦ
αὐτοῦ Ἀαράων, ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν ἐν
Κωνσταντινουπόλει ὀρθοδόξων ἐν ἐτει ἀπὸ
κιόσεως τῆς σ' ωα'».

Τὰ δὲ εἰς τὴν κολύβαν, μετὰ τὴν οἰ-
κοδομὴν τοῦ ναοῦ διαλαμβάνουσι καὶ ἀλλὰ
κρήματα ὅπου ἐπρόσθεσε τῇ μητροπόλει
δι' ἰδίον πῶνον, δηλαδὴ μύλωνας εἰς τὴν
Μαγούλαν. Ἐλατῶρας ἐφύτευσεν, καὶ
περιβόλιον εἰς αὐτὴν, καὶ ἀμπελώνας εἰς
τὴν Λευκὴν, καὶ ὀσπίτια ἡγύρασε καθὼς
ἀγαγιώκοιται...».

Συγκρίνοντες δὲ ταῦτα πρὸς τὰ ἐν τῷ
δευτέρῳ μέρει τοῦ χρονικοῦ περὶ τοῦ Μη-
τροπολιτοῦ Νικηφόρου γραφόμενα καὶ εὐ-
ρίσκοντες ὁμοιότατα καὶ συμφωνότατα
κατανόουσι πῶθεν ὁ χρονογράφος παρή-
λαβε τὰ περὶ αὐτοῦ. Ὁ χρονογράφος, ὡς
καὶ ὁ κωδικιογράφος, ἀνέγνωσαν τὰ πρὸ
τῆς πόλεως τοῦ ἐν Μιστρά ναοῦ τοῦ Ἁγίου
Δημητρίου, καὶ πρὸς τούτοις τὰ ἔξω αὐτοῦ
ἐπὶ πλακῶς καὶ τὰ ἐνδον τοῦ ναοῦ ἐπὶ κί-
ωνος γεγραμμένα. Σημειώτερον δὲ ὅτι ὁ χρο-
νογράφος γράφων: «Ἐγὼ ὁ ταπεινὸς μη-
τροπολιτὴς Κρήτης καὶ πρόεδρος Λακεδαι-
μονίας Νικηφόρος ὠκοδόμησα τὸν ναὸν τοῦ
ἀγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου» ἀνή-
γειρα δὲ καὶ ἐκ βῆθρων αὐτῶν μύλωνας
εἰς τὴν Μαγούλαν, καὶ ἐφύτευσα καὶ ἔ-
λατῶνας καὶ περιβόλια ἐν αὐτῇ καὶ εἰς
τὴν Λευκὴν ἀμπελώνας ἐμφυτευτικῶς, ἡ-
γόρασα δὲ καὶ τὰ συνέγγυς τῆς ἐκκλησίας
ὀσπίτια τοῦ χαρτοφύλακος Εὐγένιου» με-
ταφέρει εἰς τὸ χρονικόν πινῶς ὅτι ἀνέγνω
ἐπὶ τῆς πλακῶς ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Νικη-
φόρου γεγραμμένον. Ἐκεῖθεν δ' ὡσαύτως
παραλαμβάνει ὁ χρονογράφος καὶ τὰ περὶ
Μητροπολιτῶν Λακεδαιμονίας Λουκᾶ καὶ
Νεΐλου, ὡς βεβαιώμεθα ἐκ τοῦ τὰ αὐτὰ
λέγοντος κωδικιογράφου².

Ἐπισημαστέον δὲ ὅτι ὁ χρο-
νογράφος γράφων: «Ἐγὼ ὁ ταπεινὸς μη-
τροπολιτὴς Κρήτης καὶ πρόεδρος Λακεδαι-
μονίας Νικηφόρος ὠκοδόμησα τὸν ναὸν τοῦ
ἀγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου» ἀνή-
γειρα δὲ καὶ ἐκ βῆθρων αὐτῶν μύλωνας
εἰς τὴν Μαγούλαν, καὶ ἐφύτευσα καὶ ἔ-
λατῶνας καὶ περιβόλια ἐν αὐτῇ καὶ εἰς
τὴν Λευκὴν ἀμπελώνας ἐμφυτευτικῶς, ἡ-
γόρασα δὲ καὶ τὰ συνέγγυς τῆς ἐκκλησίας
ὀσπίτια τοῦ χαρτοφύλακος Εὐγένιου» με-
ταφέρει εἰς τὸ χρονικόν πινῶς ὅτι ἀνέγνω
ἐπὶ τῆς πλακῶς ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Νικη-
φόρου γεγραμμένον. Ἐκεῖθεν δ' ὡσαύτως
παραλαμβάνει ὁ χρονογράφος καὶ τὰ περὶ
Μητροπολιτῶν Λακεδαιμονίας Λουκᾶ καὶ
Νεΐλου, ὡς βεβαιώμεθα ἐκ τοῦ τὰ αὐτὰ
λέγοντος κωδικιογράφου².

... ΠΡΕΥΣ ΦΟΡ... Ν ΗΑΥΛΟΥ
... ΛΕΥΓΙΝΙΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
... ΠΙΕΙΑ ΑΝΕΘΗΚΕ
ἦτοι, [ε]ρεῖς Φορ[μίου] ν Ἰδύλου
ὁ [ε]λευσίνιος Ἀσκληπιῷ
καὶ [γ]γιεῖς ἀνήθηκε.

Τὸ ἀνευρεθῆναι βῆθρον ἀνήκει πιθανῶς εἰς
ἐκεῖ που κείμενον ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ,
καθὼς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων
αὐτάσε ἰχνῶν ἀρχαίων οἰκοδομημάτων.

Τὴν 27 λήξαντος ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐν
Κερκύρα «Φιλαρμονικῆς ἑταιρείας» ἀνε-
γνώσθη ἡ ἐκθεσις τῆς ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ
διαγωνισματός, ὅπερ ἴδρως τὸ σωματεῖον
τούτου, ἀγωνοδικοῦ ἐπιτροπείας. Κατὰ τὴν
ἐκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς, ὑπεβλήθησαν εἰς
τὴν διαγωνισμὸν ἐν ὅλῳ 16 μουσικαὶ συν-
θέσεις, ἐξ ὧν ἐτυχε μὲν τοῦ πρώτου βρα-
βεῖου ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον «Χαιρετισμοὺς εἰς
τὴν Πατριδα» τετραφωνία τοῦ ἐν Κερκύρα
μουσικοδιδασκαλοῦ κ. Δ. Ῥοδόστατου,
ἐπηγήθησαν δὲ αἱ συμφωνίαι τῶν κ. κ.
Καρρέρ, διαμένοντος ἐν Ζακύνθῳ, Λα-
βράγκρα, σπουδαστοῦ τῆς μουσικῆς ἐν Πα-
ριείοις καὶ Γκρέκ, μουσικοῦ ἐν Κερκύρα.

Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ.

1. Κώδιξ ἱερὸς τῆς Ἀγιωτάτης μητροπόλεως
Λακεδαιμονίας ἐν Μητροπόλει σφηνῆ κατὰ μῆνα
Μάρτου. Ἰδὲ αὐτῶν εἰς Buchon Recherches
historiques sur la Principauté française de Mo-
rée et ses hautes baronnies, τόμ. Α' σελ
LXXVII καὶ ἐκ. Paris 1845.

2. Ἰδὲ τὴν συνέχειαν τοῦ κώδικος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ,
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

Τὴν 14/26 Φεβρουαρίου, ἑορταζόμενης
ἐν Παρισίοις τῆς 83ης ἐπέτειου τοῦ Βί-
κτωρος Οὐγκῶ, θέλει δοθῆ πρὸς τι-
μὴν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ μέγα συμπό-
σιον, οὐ θέλουσι μετασσεῖ πάντες οἱ ἐξέ-
χοντες ἐν ταῖς γράμμασι, τῇ καλλιτε-
χνίᾳ καὶ τῇ δημοσιογραφίᾳ. Τὸ κυρίως
διακρίνον τὴν ἐορτὴν ταύτην, ἀπὸ τῶν
εἰς προγενέστερα ἔτη γενομένων, εἶνε ὅτι
ἐκαστος τῶν συνδικαιουμένων θὰ εὕρῃ ὑπὸ
τὸ χειρομάκτρον αὐτοῦ τὸ πρῶτον τεῦχος
τῆς «Ἐθνικῆς ἐκδόσεως τῶν ἔργων τοῦ
Βίκτωρος Οὐγκῶ», ἣν ἀνέλαβεν ἐκδοτι-
κὸς ἐν Παρισίοις οἶκος. Ἡ ἐκδοσις αὕτη
ἀποτελεῖ ἐν τῶν καλλιτεχνικωτάτων ἔρ-
γων ἐξ ὧν ἡ τυπογραφικὴ παρήγαγε
μέχρι τούδε. Ἡ πολυτέλεια, μετ' ἧς θέ-
λουσιν ἐκτυπωθῆ οἱ ἀπαρτισόντες αὐτὴν
τόμοι, αἰκίονες δι' ὧν θέλει διακοσμη-
θῆ τὸ βιβλίον καὶ αἰτινες θὰ ζητη-
θῶσιν ἀπὸ τῶν δοκιμασθέντων γάλλων καλ-
λιτεχνῶν, τὸ ποσὸν τῶν 2,000,000 ὅπερ
κατεβλήθη πρὸς ἀποπέρασιν τῆς ὅλης
ἐπιχειρήσεως, πάντα ταῦτα καθιστοῦσι
τὴν τελευταίαν καὶ ὀριστικὴν ἐκδοσὴν τῶν
ἔργων τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ ἐν τῶν με-
γαλοπρεπεστάτων μνημείων, ὅσα ποτὲ
καθιέρωσαν τὴν δόξαν συγγραφέως.

Ὁ πρῶτος τόμος τῆς ἐκδόσεως ταύτης
ἐδημοσιεύθη τὴν 26 Φεβρουαρίου ἐπέτειον
τῆς γεννήσεως τοῦ Οὐγκῶ, ἐκδιδόμενων
δὲ δύο τοιούτων κατὰ μῆνα, ὑπολογίζεται
ὅτι τὸ ὅλον ἔργον θὰ εἶνε ἐξ ὀλοκληροῦ
περατωμένον κατὰ τὸ 1893.

Κατὰ τὴν μεσημεριανὴν κλιτὸν τοῦ λό-
φου τῆς Μουνυξίας, ὅπου ἀνασκαπτοῦνται
τὰ θεμέλια θερηνῶ θεάτρου, εὐεθῆ κεκο-
λοβωμένον βῆθρον ἐκ φαιού λίθου, φέρει
τὴν ἐπιγραφήν:

... ΠΡΕΥΣ ΦΟΡ... Ν ΗΑΥΛΟΥ
... ΛΕΥΓΙΝΙΟΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
... ΠΙΕΙΑ ΑΝΕΘΗΚΕ
ἦτοι, [ε]ρεῖς Φορ[μίου] ν Ἰδύλου
ὁ [ε]λευσίνιος Ἀσκληπιῷ
καὶ [γ]γιεῖς ἀνήθηκε.

Τὸ ἀνευρεθῆναι βῆθρον ἀνήκει πιθανῶς εἰς
ἐκεῖ που κείμενον ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ,
καθὼς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων
αὐτάσε ἰχνῶν ἀρχαίων οἰκοδομημάτων.

Τοὺς γνωρίζετε; Ἐξέλθετε εἰς τὰς ὀ-
δοὺς καὶ θὰ ἀπαντήσητε ἐν ἐκάστῃ ἐνα-
τουλάχιστον ὑποφύγιον. Διαφέρει παντά-
χου μεδιώματα καὶ πρῶτειναι ἐρωτικῶς
τὴν χεῖρά του εἰς πάντα ἐκλογέα. Γνώ-
ρίζει ἐκ στήθους τὰ ὀνόματα ὄλων καὶ
σῆς ἐπέρχεται ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κεφαλή του
εἶνε γνήσιον ἀντίτυπον τοῦ ἐκλογικοῦ κα-
ταλόγου ὃ δὲ πῖλός του; Περὶ αὐτοῦ μὴ
ἐρωτᾶτε. Τάνταλος βασιανίζομενος ἐν τῷ
ταρτάρῳ, μάτην προσπαθεῖ νὰ ἐγγίσῃ διὰ
τῶν χειλέων του τὴν κεφαλήν δι' ἣν προω-
ρισθῆ καὶ εἶνε ἀπαραίτητος ἡ καταλύσις
πῖλου καὶ μεδιωμάτων, διότι πρὶν ἀνα-
τελεῖν τὸ πάσχα τῆς ἐκλογῆς οἱ ὑποψή-

Ἰπὸ τοῦ ἐνταῦθα διατρίβοντος μαθη-
τοῦ τῆς ἐν Παρισίοις σχολῆς τῶν ὑπονό-
μων κ. Λουσιάνη ἐγένοντο ἐν Δαφνίῳ πευ-
ράματα ἐπὶ νέας πυρίτιδος, μὴ ἐκρηγνυ-
μένης ἐφ' ὅσον δὲν ἐλλείπει ἀτμοσφαιρι-
κὸς ἀπὸ τοῦ μέρους ἐνθα ὑπάρχει. Ἡ
πυρίτις αὕτη, τὰ πλεονεκτήματα τῆς ὀ-
ποιᾶς εἶσιν ἀδιαμφισβήτητα, κατασκευά-
ζεται ἐν Ἑυρώπῃ ὑπ' ὀλίγιστων ἐργοστα-
σίων, οὐδένα δὲ παρουσιάζει κίνδυνον εἶτε
ἐν τῇ κατασκευῇ, εἶτε ἐν τῇ μεταφορᾷ
καὶ τῇ ἀποθήκευσει, ὡς καὶ τῇ χρήσει
αὐτῆς. Καὶ ἡ ἰσχυροτάτη δὲ πίεσις, καθὰ
ἰσχυρίζεται ὁ κ. Λουσιάνης, καὶ ἡ σφο-
δρώτατη δι' οὐδὲν ποτε ὀργάνου πλῆξις
εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀναφλέξωσιν αὐτὴν, μὴ
δὲ ὅταν τεθῇ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ
πυρὸς συμβαίνει τοῦτο. Καὶ ἐν τοιαύτῃ
δύμω περιπτώσει ἡ ἀναφλέξις εἶνε ἀκί-
νδυνος, ἀρκεῖ τὰ ἐκ ταύτης παραγόμενα
ἀέρια νὰ εὐρίσκωσιν ἐλευθερὰν διέξοδον.

Εἰς τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν
Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ
τῆς Φιλολογίας ὁ κ. Δούρουθ, μέλος αὐ-
τῶν, παρουσιάσας τὸ περὶ τῶν Ἰνδῶν τοῦ
Σουρινάμ ἔργον τοῦ πρίγκιπος Ρολάνδου
Βοναπάρτου, ἐνὸς τῶν υἱῶν τοῦ πρίγκι-
πος Ἰερωνύμου Ναπολέοντος.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ

[Ἡ διάδοσις τῆς Βουλῆς καὶ οἱ πῖλοι τῶν ὑπο-
φύγιων. Οἱ Χαιρετισμοὶ. Ἐκλογαὶ ἐν Κίβη. Ὁδη-
γὸς τῶν μελλόντων βουλευτῶν. Αἱ δὲ αὐτῶν ἐντολαὶ.
Ἐπίσημος ποιητικὴ ἑπιτερίς. Hugo καὶ Λαμπα-
ρίνος. Ὁ περιπλαγόμενος φάκελλος. Σελίς ἱστο-
ρίας ἐν σχεδίῳ ἀναφορᾷ.]

φιοι δέον να υποστῶσι τὴν τεσσαρακοστὴν καὶ τοὺς χαριετισμούς της.

*
Ἄγνωστος ποτὸν σύστημα ἐπικρατεῖ ἐν Κίνας καὶ Ἰαπωνίᾳ κατὰ τὰς ἐκλογάς. Ἐκεῖ, καθὼς λέγουσι οἱ περιηγηταί, οἱ χαριετιστῶντες θωπεύουσι τὰ μέτωπα τῶν φίλων τῶν ἢ τύπτουσι τὰς βίνας τῶν. Φαντάσθητε λοιπὸν τοὺς υποψηφίους τῶν πρὸς στιγμήν καταγινομένων ἀπὸ προῶτας μέχρῃς ἐσπέρας εἰς τὸ νὰ τύπτωσιν ἢ νὰ σύρωσι τοὺς ἐκλογεῖς τῶν ἀπὸ τὴν μύτην καὶ ἀνδύσασθε, μὴ εὐχρηθῆτε νὰ εἰσαχθῆ καὶ παρ' ἡμῖν τὸ κινεζικὸν τοῦτο σύστημα τοῦ χαριετισμοῦ, κατὰ τὰς ἐκλογάς τουλάχιστον. Καὶ φαντάζομαι ἀμέσως ἕνα φίλον μου υποψήριον μεταβαλλόμενον εἰς ἐκατόγχερα καὶ σύροντα ἀπὸ τὴν μύτην πρὸ τῆς κάλπης ὀλοὺς τοὺς εὐδαίμονας ἐκλογεῖς τῆς Ἀττικῆς.

*
Ἔθος ἐπεκράτησεν, ὅπως κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν δημοσιεύονται φυλλάδια περιέχοντα διαφοροὺς νόμους καὶ διατάγματα σχετικὰ, χάριν τῶν υποψηφίων καὶ τῶν ἐκλογέων. Τοῦτο με παρεκίνησεν — ὡς λέγουσιν ἐν ταῖς ἀγγελίαις — νὰ ἐκδώσω καὶ ἐγὼ μίαν παρέμβασιν χάριν τῶν κ. κ. υποψηφίων, διὰ νὰ ἰδῶσι τὰ χρέη καὶ τὰ καθήκοντά των.

Ἰδοὺ δ' ταῦτα *

α. Ἀπομνημόνευσις ἐκ στήθους τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου. β. Ἐκδόσις προγράμματος πλήρους ἐπαγγελιῶν, ἐν ᾧ θὰ ἀναπτύσσωνται, χάριν μὲν τῶν ἀντιπολιτευομένων, τουλάχιστον τρεῖς διαφοροὶ τρόποι σωτηρίας τοῦ καταποντιζομένου σκάφους τῆς πατρίδος, καὶ χάριν τῶν κυβερνητικῶν μία παράγραφος σκοτεινὴ καὶ ἐλαστικὴ. γ. Κατάποσις βητικῆς ἐπ' ἀόριστον καὶ τακτικῆς ἐπισκέψεως τῶν οἰνοπωλείων. δ. Κατάργησις ὕπνου καὶ τροφῆς δι' ἕλληψιν χρόνου. ε. Ἀνανέωσις ὄλων τῶν παλαιῶν γνωριμιῶν καὶ σύνδεσις νέων. ς. Πρόσθεσις μεδιαμάτων ἐν τῷ στόματι καὶ χρημάτων ἐν τῷ θυλάκῳ. δ. Ἀφαίρεσις τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων ἵνα εὐκολύνται ἡ εἰσόδος τῶν ἐκλογέων ἐν τῇ οἰκίᾳ. η. Πολλαπλασιασμός ἐξόδων, ἐκδρομῶν, βαπτίσεων, διαχύσεων αἰσθημάτων καὶ θ' . . . ἐν ταῦταις ταῖς ὁκτώ ἐντολαῖς ὄλοι οἱ νόμοι καὶ οἱ προφῆται κρέμονται!

Καὶ βεβαίως ἐν ὅσῃ ἰσχύει παρ' ἡμῖν ἡ ἀμάθεια καὶ τὸ προσωπικὸν συμφέρον, θὰ διευθύνωσι τὰ κοινὰ μόνον οἱ πρὸς ταῦτα ἐπιτήδειοι καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων θὰ μετράνται οἱ ἐνεκα τῆς πραγματικῆς τῶν ἀξίας ἀντιπροσωπεύοντες τὸν τόπον.

*
Οὐδεμίαν ἔχει σχέση πρὸς τ' ἀνωτέρω ἡ 83η ἐπέτειος τοῦ Hugo. Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ γίνωμεν θυμάτῃ τῆς πολιτικῆς καὶ προτιμῶμεν νὰ μεταδώμεν εἰς θέμα ὠραιότερον καὶ νὰ ἀπευθύνωμεν καὶ ἡμεῖς συγχαρητήρια εἰς τὸν μέγαν ποιητὴν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς προχθουσῆς (15 φεβρουαρίου), ἑορτῆς τῶν γενεθλίων του.

*
Ἰδοὺ καὶ ἐν σχετικὸν ἀνέκδοτον. Θαυμαστῆς τοῦ ποιητοῦ τῶν «Ἀνατολικῶν» ἀπέστειλεν αὐτῷ ποτε συγχαρητήριον ἐπιστολὴν ἐπιγράφας τὸν φάκελλον «Πρὸς τὸν μέγιστον ποιητὴν τῆς ἐποχῆς». Ὁ Hugo χωρὶς νὰ τὸν ἀποσφραγίσῃ ἐπεμψεν αὐτὸν κρύφα τῷ Λαμαρτίνῳ οὗτος δὲ πάλιν ἀγνοῶν τὴν προέλευσίν του τὸν ἀνταπέστειλε πρὸς τὸν Hugo καὶ . . . εἶνε ἀγνωστον εἰς τίς ἐκ τῶν δύο τὸν ἠνοῖξε τέλος πάντων.

Παρ' ἡμῖν . . . βεβαίως ὁ φάκελλος δὲν θὰ ἐδυσκολευέτο νὰ εὕρῃ τὸν μέγιστον ποιητὴν τῆς ἐποχῆς, οὐδὲ θὰ περιεπλανῆτο τόσον πολὺ.

*
Ἄλλάζομεν τὸ θέμα καὶ φέρομεν τοὺς ἀναγνώστας μας εἰς ἄλλην ἐποχὴν. Μετὰ τὴν μεγάλην μας ἐπαναστασίαν, οἱ ἀγωνισταὶ ἐλήθουσαν μικρὰς ἀμοιβὰς ἀντὶ τῶν μεγάλων ἀγώνων των. Ὅλοι ἤθελον τὸ ἀριστεῖον τοῦ ἀγῶνος, ἵνα φέρωσιν αὐτὸ εἰς ἀνάμνησιν ἢ ἄλλὰ ὄλοι δὲν ἦσαν λόγιοι οὐδ' ἀπλῶς γραμματισμένοι καὶ δὲν ἠδύνακτο συνεπᾶς νὰ συντάξωσι τὰς αἰτήσεις των. Κατέφευγον λοιπὸν εἰς τοὺς δημοσίους γραφεῖς — φυλὴν ἐξαλειφθεῖσαν — καὶ εἰς ἕνα ἐκ τούτων ὁφείλεται ἡ κατωτέρω αἴτησις τῆς ὁποίας πολλὰ ἐκυκλοφόρησαν τότε ἀντίγραφα.

Κύριε, ἠδουξάτε με μινίστρο Μακαρίτης, μὲ δέκα στρατιώταις παντοῦ πόλεμου καὶ μάχης καὶ μηδὲ ἀριστήριον ἐλαβον. Ἰδοὺκαὶ πληγαὶ καρουσιασμένας.

(ἀπογρ.) ***

Σημειωτέον ὅτι δὲν ἐτηρήθη ἡ ὀρθογραφία τοῦ κειμένου. Καὶ ὅμως τὴν ὅσῃ ἀτημέλητον τὴν ὅσῃ καὶ τριμίαν τελευταίαν φράσιν, τίς δύναται νὰ ὑπογράψῃ νῦν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν κατακοσμητῶν παρασημοφόρων;

Ἰμδ.

Οἱ ΑΛΛΗΛΟΦΑΓΩΓΕΝΤΕΣ
ΕΝ Τῇ ΒΟΡΕΙᾳ ΠΟΛῇ
Συντάξη καὶ τέλος: ἴδι σελ. 72

Ἐν καὶ μόνον ὑπῆρχε μέσον ὅπως σώσωμεν τὸν δυστυχῆ τοῦτον. Νὰ τὸν θέσωμεν ἐπὶ τοῦ ἐλκῆθρου μας, νὰ τὸν προσδέσωμεν ἐπ' αὐτοῦ ἐν ἀνάγκῃ, καὶ νὰ σπεύσωμεν, ὡς τάχιστα, πρὸς τὸ στρατόπεδον Κλαῦ. Δυστυχῶς πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἀφῶσιν τὰ ἀνευρέθητα τρόφιμα καταθᾶπτοντες αὐτὰ εἰς κρύπτην τινα, δὲν ἠδυνάμεθα δὲ πάλιν νὰ πράξωμεν τοῦτο, ἢ ἐκτιθέμενοι εἰς προφανή κίνδυνον τὴν ζωὴν ὀλοκλήρου τῆς ἀποστολῆς. Τὸ δίλημμα ὀμολογουμένως ἦτο ἐκ τῶν φοβερωτέρων, ὅσα παρουσιάσθησαν ποτε πρὸ ἀνθρώπου. Ὀφείλω ἐν τούτοις νὰ εἰπῶ ὅτι ἐλόυσμεν αὐτὸ ὡς τίμιον ἀνθρώποι καὶ καλοὶ σύντροφοι. Συνεκαλύψαμεν ἐπιμελῶς τὰς ζωοτροφίας, εἴτα δὲ

κατεγῶσαμεν αὐτὰς πλησίον βράχου παραδοξοτάτου σχήματος. Μετὰ τοῦτο, δι' ἀκριβεστάτων ἐπὶ τῆς πυλίδος παρατηρήσεων, καθωρίσαμεν ὅσα τὸ δυνατόν λεπτομερέστερον τὴν θέσιν τῆς κρύπτης καὶ ἀνεγράψαμεν πάντα ταῦτα ἐν εἰδικῇ ἐκθέσει. Δὲν ἀπέχομεν τοῦ στρατοπέδου ἢ δέκα λεύγας καὶ ἐν τούτοις ἐδαπανήσαμεν δύο ὀλοκλήρους ἡμέρας ὅπως ἀφιχθῶμεν μέχρῃς αὐτοῦ.

Ἡ ὑποδοχὴ, ἧς ἐτύχομεν ἐν τῷ στρατόπεδῳ τοῦ Κλαῦ, οὐδὲ ὄλλως ὑπῆρξεν εὐμενής. Τίς ἔπταιεν, οἱ δυστυχεῖς πεινῶντες ἀνεμένοι μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας τὸ ἐλκῆθρον μετὰ τῶν ζωοτροφῶν. Τὸ ἐλκῆθρον ἐπανήρχετο, ἀλλὰ κομίζον ἐν εἰ ἀνωφελεῖς στόμα, ἐν κενῷ ῥάφρονῳ, ἕνα δυστυχῆ, τοῦ ὁποῦ οἱ ἀδιάκοποι ὠρυγμοὶ ἐπέτεινον τὴν συναίσθησιν τῆς δυστυχίας μας. Δὲν ἦρακε ὅμως τοῦτο. Ὁ Ἑλλισίων ἐν τῇ μαζῇ του κατηγόρει ἡμᾶς, ὡς ἐγκαταλιπόντας τὰ τρόφιμα ἀνευ τινὸς ἀνάγκης, ὡς μὴ λαβόντας οὐδεμίαν περὶ διατηρήσεως αὐτῶν φροντίδα. Ὁ πλοίαρχος εἶχεν ἀρκετὴν φρόνησιν, ὅπως μὴ δώσῃ οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τὰ παραληρήματα τοῦ δυστυχέως συντρόφου μας, τοῦτον δ' ἐμιμήθησαν μετ' οὐ πολλοὺς πάντες οἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Εἰς μόνος ἔσχε τὸ ἀξιοθρήνητον θάρρος νὰ δηλώσῃ δημοσίως ὅτι δὲν εἶχε πεισθῆ περὶ τῆς ἀθωότητος ἡμῶν. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτο ὁ Ἑρρίκος! Καὶ δὲν ἐτόλμα μὲν νὰ ἀπευθῆν ἡμῖν τὰς παρατηρήσεις του κατὰ πρόσωπον, ἀλλὰ μᾶς παρατήρει οὕτως ἀργίως, ὥστε ὁ δυστυχῆς ῥαίς, μετὰ παραδόξου τόνου συγχλονισαντὸς με μέχρῃ τῶν μυχιατικῶν τῆς καρδίας μου, μοῦ εἶπεν. «Ἄν τὰ μάτια αὐτὰ τοῦ ἀχρείου ἠμποροῦσαν νὰ δαγκάσουν, πῶς θὰ μᾶς ἔτρωγον!»

Ἀνευρῆσαμεν, ἐν τούτοις, ταχέως μετὰ τοῦ Ἐσκιμώου μας Φρειδερίκου καὶ ἐλθισμονήσαμεν ἐντός μικροῦ τὸν Ἑρρίκον καὶ τὰ βλέμματά του. Ἡ θερμοκρασία ὑψώθησα κατὰ 10 βαθμούς, ἐνεκα τοῦ πνέοντος σφοδροῦ νοτοδυτικου ἀνέμου, ἀνεκοῦφισεν ἡμᾶς μεγάλως, ἐξηκολουθούμεν δὲ νὰ βαδίζωμεν μετὰ θάρρους. Ἄλλ' ὁ Ἐσκιμώος μας, ὡς ἐγγώριζε καλλίτερον τὸ κλίμα τῆς πατρίδος του, ἐφαίνετο ἀνηπουχῶν διὰ τὸ μέρος, ὅπου εἶχόμεν ἀποθέσει τὰς ζωοτροφίας. Ἐδεικνύετο δὲ τὸσφ μᾶλλον σύννοος, ὅσα ὁ οὐρανὸς κατεφωτισθῆ μετ' ὀλίγον ὑπὸ μεγαλοπρεπεστάτου βορείου ἀέλου. Δυστυχῶς δὲ ἐδικαιώθη ὑπὸ τῶν πραγμάτων.

Καθὼς ἡμεῖς προεχωροῦμεν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἀφῆκαμεν τὰς ζωοτροφίας, παρετηρούμεν ὅτι ἡ ὕψις τοῦ χώρου εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου ἀναστατωθῆ. Δὲν ἀνεγώριζομεν οὐδεμίαν θέσιν, δὲν ἀμφεβαλλόμεν δὲ σὺ δὲν θὰ εὐρίσκόμεν ποτε τὴν κρύπτην μας! Ἀδύνατον νὰ ἀνεύρωμεν τὸ κρέας μας, ἀδύνατον νὰ ἀνεύρωμεν τὴν κρύπτην, ὅπου εἶχόμεν καταθέσει τὰς ζωοτροφίας μας. Ἰσως εἶχον καὶ παρασυρθῆ ὑπὸ τινος χιονοστιβάδος.

Καθὼς ἡμεῖς προεχωροῦμεν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἀφῆκαμεν τὰς ζωοτροφίας, παρετηρούμεν ὅτι ἡ ὕψις τοῦ χώρου εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου ἀναστατωθῆ. Δὲν ἀνεγώριζομεν οὐδεμίαν θέσιν, δὲν ἀμφεβαλλόμεν δὲ σὺ δὲν θὰ εὐρίσκόμεν ποτε τὴν κρύπτην μας! Ἀδύνατον νὰ ἀνεύρωμεν τὸ κρέας μας, ἀδύνατον νὰ ἀνεύρωμεν τὴν κρύπτην, ὅπου εἶχόμεν καταθέσει τὰς ζωοτροφίας μας. Ἰσως εἶχον καὶ παρασυρθῆ ὑπὸ τινος χιονοστιβάδος.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἠρευνήσαμεν πᾶσας τὰς γωνίας τῶν καταρημένων ἐκείνων βράχων. Ὅτε δὲν ἐβλέπομεν, ἐξηκολουθοῦμεν τὴν ἐργασίαν μας ψιλαρηταί . . . Ἰσάμεθα δὲ μόνον ὅτε τὸ σκότος, ἦτο πλήρες.

Μετὰ τὴν θύελλαν, ὁ ἀνεμος εἶχεν ἀλλάξει ἐκ νέου διεύθυνσιν, ἔπνευσε ἀπὸ βορρᾶ, καὶ ἡ αἰφνιδία αὕτη ἐπανάληψις τοῦ ψυχροῦ καιροῦ ἐπέτεινε τὴν στενοχωρίαν μας. Καὶ πράγματι ἐκ τῶν ἀπειρῶν ἐκείνων παγετῶν ἀνεδίδετο ὀμίχλη, ἰκανὴ νὰ ἐπισκοπισθῇ καὶ τὸν ἥλιον ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν τὸσφ φρικωδῶς παγεροί, ὥστε ὁ ῥαίς κατεβλήθη. Δὲν εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ παραληρήματα τοῦ Ἑλλισίων. Ὁ θάνατος, ὅστις ἐπῆρχετο γιγαντιαίως βήμασιν, ἐλάθε νῦν ἄλλον τύπον, τύπον καλκαζούσης παραλυσίας. Ἐφαντάζετο ὅτι οἱ πόδες του προσκολλάντο ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐντὸς ὀλίγου, οἱ βραχίονές του ἦσαν ἀδρανεῖς καὶ κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐλκῆθρου, οἴμοι! ὅπως μὴ ἐγερθῆ πλέον.

— Τὸ πᾶν ἐτελείωσε δι' ἐμὲ, εἶπε, τὸ πᾶν . . . Δὲν θὰ ἰδῶ πλέον τὴν κόρην μου καὶ τὴν γυναῖκά μου . . . Θάψτε με ἐδῶ, τὸ θέλω . . .

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ ῥαίς ἤρχισε παραληρῶν, φωνάζων ὅτι ἡ κεφαλὴ του ἐκενοῦτο. Ἠδυνήθη ἐν τούτοις, περὶ τὸ τέλος τῆς ἀγωνίας, καταβάλλων ὅ,τι ἀπέμεινε αὐτῷ ἐκ τῶν δυνάμεων του, νὰ μοῦ εἴπῃ: «Πᾶρε τὸ ἡμερολόγιόν μου εἰς τὴν Ἀμερικὴν». Μετὰ τοῦτο ἐξέπνευσεν.

Ἰα.
Ὅπως ἐννοήσῃ τις τὰς τελευταίας τοῦ ῥαίς λέξεις, δέον νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἀναχωροῦντες, εἶχομεν λάθει, μέχρῃ καὶ αὐτοῦ τοῦ μαγεύου, μικρὸν σημεῖωμά τιον, εἰς τὸ ὅποιον εἶχομεν παραγγελθῆ νὰ σημειῶνωμεν τὰς ἀτομικὰς ἡμῶν παρατηρήσεις καὶ ἐντυπώσεις. Τὸ ἡμερολόγιόν τοῦ ῥαίς ἦτο τὸ σπουδαιότερον πάντων ὁδῶν παρατηρητῆς, φιλοπεριέργου πνεύμα, εἶχε καταγράψῃ τὰς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐντυπώσεις αὐτοῦ, εἶχε τηρήσει ἀκριβεῖς σημειώσεις τῶν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων τῆς ἀποστολῆς, καθ' ὅσον ἠδύνατο νὰ ἐνδιαφέρωσιν τὸ πολὺ δημοσίον, μετὰ τὸσφ χάριτος ὅπως, ὥστε τὸ ἄγαθον σημεῖωμά τιον εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἀξιοπαρατήρητον βιβλίον, ἔχον οὐ μικρὰν φιλολογικὴν ἀξίαν. Ἀληθῶς δὲ προὔτιθετο καὶ νὰ ἐκδώσῃ αὐτὰ, ἐπιστρέφω εἰς Νέα Ἰόρκην. Ὅτε ἡ καρδία τοῦ φίλου μου ἐπαυσε πάλιν, ἔλαβον τὸ πολυτίμητον τοῦτο τεύχος, καὶ ἀπέκρυφα αὐτὸ ἀσφαλῶς μετὰ τῶν ἐνδυμάτων ὅπως τὸ ἀποδώσω εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ ἀποβιώσαντος, εἰς χεῖρας τῆς ὁποίας καὶ εὐρίσκειται. Μετὰ τοῦτο, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Φρειδερίκου, προέβην εἰς τὴν ταφὴν τοῦ ἀτυχέως μας φίλου, ὅστις χάρις εἰς ἀβυσσοῦν τινα, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας διαφαίνεται μικρὰ τοῦ ὠκεανοῦ γωνία, ἔσχε τῶρον ἀξίον ναύτου.

Ἀπολέσαντες καὶ τὸν σύντροφόν μας, οὐδεμίαν διετηροῦμεν πλέον ἐλπίδα ἐπιβίωμεθα νὰ ἀνεύρωμεν τὰς ζωοτροφίας μας, ἠναγκασθήμεν δὲ κατηρεῖς καὶ σκυθροποῖ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐκεῖ ἐγενόμεθα δεκτοὶ διὰ γενικῆς κατακραυγῆς. Ἐπὶ στιγμὴν ἐπίστευσα ὅτι θὰ ἐφηρμόζετο ἐπ' ἐμοῦ ὁ νόμος τοῦ Λύντε, τὸσφ δὲ εἶχον ἀπαυδήσει, ὥστε οὐδεμίαν ἡσθάνομην διασέσιν νὰ ἀντιστῶ κατ' ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἐπεχείρουον τυχόν νὰ μὲ φονεύσωσιν. Ἐξ ἐναντίας θὰ ἀπεδεχόμεν τοῦτο ὡς ἀδελφικὴν ἐκδούλευσιν.

Ἄλλὰ τὴν τιμωρίαν ταύτην ἀνέλαθε νὰ ἐφαρμόσῃ κατ' ἐμοῦ ὁ Ἑρρίκος, πρὸς τὸν ὅποιον ἔτρεφον ἀκατανίκητον ἀποστροφήν. Πρὶν πράξῃ τοῦτο, με ἐξέβρισε σκληρότατα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ σωρείας βαναύσων ἐπιθέτων, διὰ τῶν ὁποίων δὲν θέλω νὰ ρυπάνω τὸν κάλαμόν μου, ἤκουσα φράσιν τινα, ἧτις μ' ἐξέπληξε!

«Διατί δὲν μᾶς ἐφέρατε, εἶπε, τουλάχιστον τὸ πτώμα τοῦ ῥαίς; Διατί μᾶς τὸ ἐκλέψατε;»

Ἡ λέξις αὕτη ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἀκτίς φωτός ἐνόησα τοὺς ὑπὸ τοῦ ῥαίς ἐκφρασθέντας φόβους, ἐξήγησα τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως μὴ ταφῆ ἐν Κλαῦ. Διέγνων τοὺς σκοπούς τοῦ τέρατος, μετ' οὐ ἐπρόκειτο νὰ ἀναμετρηθῶ. Ἥθελε νὰ μὲ φονεύσῃ, οὐχὶ ὅπως τιμωρῆσῃ τὴν ἀδεισιθιᾶτά μου ἢ δι' ἄλλων παρομοίων αἰτιῶν, ἀλλ' ἀπλῶς ὅπως καταβροχθίσῃ τὸ πτώμα μου. Εὐρίσκομεν μετὰ τῶν χειρῶν ἀληθοῦς κανιβαλοῦ!

Ἐγνωρίζον τὸν Ἑρρίκον ὡς κτηνωδῶς βίαιον, ὀλοῖον ἀντίπαλον. Ἄλλ' οὐδέποτε μοι εἶχεν ἐμποήσῃ ἰσχυροτέρων ἐντύπων. Τὰ χαρακτηριστικά του, διαιθετῆ πάντοτε, ἦσαν ἀπεχθέστατα κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην. Ἀπὸ τῶν χειλέων του ἐξήρχετο λευκοῦ ἀφρός. Μὲ συνέσφιγγε δὲ τὸσον ἰσχυρῶς, ὥστε βεβαίως θὰ ἀπεπνιγόμεν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν χαλυβδίων βραχιόνων του, ἂν ὁ ἰατρός δὲν προλάμβανε νὰ καταφέρῃ αὐτῷ ἐπιδεξιῶς γρόνον κατὰ μέσον μετώπου. Ὁ κακοῦργος ἐξάλισθη καὶ με ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

Βλέποντες αὐτὸν καταπίπτοντα οἱ φίλοι του, ἐξήγαγον παρατατὰ περὶ στρόφου αὐτῶν, θὰ ἐγίνόμεθα δὲ, ὁ ἰατρός καὶ ἐγὼ, θυμάτα αἰμοβόρων ὀρέξεων, ἂν εὐτυχῶς ὁ πλοίαρχος, τοῦ ὁποῦ αἱ διατάγαι διετήρουν τὴν ἄρχαίαν ἐπιθλητικὴν ἐπιθυμίαν, δὲν καθήσυχάζε τοὺς ἐπιτιθεμένους, ἀπειλῶν αὐτούς ὅτι θὰ τοὺς παραπέμπῃ εἰς δικαστικὸν συμβούλιον.

Ἄμα ληξάντος τῆς σκηνῆς, λαθὼν κατὰ μέρος τὸν ἰατρὸν ἀνεκοίνωσα αὐτῷ πᾶσας τὰς ἐπὶ τῶν κακῶν διαθέσεων τοῦ ὑπὸ τὸν Ἑρρίκον ὀμίλου ἀψέφεις μου. Ὁ ἰατρός ἐν ταῦταις ἐγγώριζε περισσότερα ἐμοῦ. Αἱ σκηναὶ τῆς ἀνθρωπισματίας, τὰς ὁποίας ἐγὼ εἶχον μάλισ διδῆσι ἐπισθεν τοῦ ἱλίου τοῦ λογικοῦ μου ἀορίστως καὶ ὡσεὶ περιβαλλόμενας ὑπὸ αἰματόχρου νέφους, ἐλάβανον αἰσθητὴν ὑπόστασιν. Ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἤδη ἐξασκήσει τὸ βδελυρὸν ἔργον του ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, ὅπου ἐθάπτοντο τοὺς νεκροὺς μας, εἶχεν εὐωχρηθῆ,

μετὰ τινῶν τῶν συντρόφων μας, δι' ἀνθρώπων σαρκῶν, κατακαλύπτων μετὰ τοῦτο ἐπιδεξιῶς τὰ ἐκταφέντα πτώματα, ἀμόρφους ἤδη σκελετοῦς, με ἱχνη καταπαγυθεῖσων παρῶν ἐπὶ τῶν ὁστῶν!

Ἐφαντάζεθ' φρικωδέστερον, ἀπαισιώτερον τι, ἀνθρώπινος νοῦς;

Αἱ δυστυχίαι οὐδέποτε ἐπέρχονται χωρὶς τὰ. Μετὰ τὰς ταραχὰς ἀποκαλύψεως, ἂς μοι εἶχεν ἀνακοινώσει ὁ ἰατρός, ὁ κτηνωδὸς μας Ζάιτς, ἐπιβάνων τοῦ Μπαρόν, ὅπερ ἐχρησόμενος συγχρόνως καὶ ὡς ἐλκῆθρον καὶ ὡς λῆθος, χωρὶς νὰ εἶνε οὕτε τὸ ἐν οὐτὸ ἀλλο, ἐναυάγησεν ἐν τῷ στενώ, ὅπερ διεχώριεν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ νήσῳ Λίττετον ζωοτροφῶν μας, καὶ ὁ Φρειδερίκος δὲ, ὁ θαρραλέος σύντροφός ἡμῶν ἐν τῇ καταστροφικῇ μέχρι τῶ ἀκρωτηρίου τῆς Ἰσάβέλλας ἐκδρομῇ, ἐξέπνευσεν ἐν μέσῳ τῶν φρικωδῶν τῆς στομακάκης ἀγωνίαν. Νέα πάλιν διὰ τοὺς κανιβαλοῦς λεία!

Ἄλλὰ τὴν τιμωρίαν ταύτην ἀνέλαθε νὰ ἐφαρμόσῃ κατ' ἐμοῦ ὁ Ἑρρίκος, πρὸς τὸν ὅποιον ἔτρεφον ἀκατανίκητον ἀποστροφήν. Πρὶν πράξῃ τοῦτο, με ἐξέβρισε σκληρότατα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ σωρείας βαναύσων ἐπιθέτων, διὰ τῶν ὁποίων δὲν θέλω νὰ ρυπάνω τὸν κάλαμόν μου, ἤκουσα φράσιν τινα, ἧτις μ' ἐξέπληξε!

«Διατί δὲν μᾶς ἐφέρατε, εἶπε, τουλάχιστον τὸ πτώμα τοῦ ῥαίς; Διατί μᾶς τὸ ἐκλέψατε;»

Ἡ λέξις αὕτη ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἀκτίς φωτός ἐνόησα τοὺς ὑπὸ τοῦ ῥαίς ἐκφρασθέντας φόβους, ἐξήγησα τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως μὴ ταφῆ ἐν Κλαῦ. Διέγνων τοὺς σκοπούς τοῦ τέρατος, μετ' οὐ ἐπρόκειτο νὰ ἀναμετρηθῶ. Ἥθελε νὰ μὲ φονεύσῃ, οὐχὶ ὅπως τιμωρῆσῃ τὴν ἀδεισιθιᾶτά μου ἢ δι' ἄλλων παρομοίων αἰτιῶν, ἀλλ' ἀπλῶς ὅπως καταβροχθίσῃ τὸ πτώμα μου. Εὐρίσκομεν μετὰ τῶν χειρῶν ἀληθοῦς κανιβαλοῦ!

Ἐγνωρίζον τὸν Ἑρρίκον ὡς κτηνωδῶς βίαιον, ὀλοῖον ἀντίπαλον. Ἄλλ' οὐδέποτε μοι εἶχεν ἐμποήσῃ ἰσχυροτέρων ἐντύπων. Τὰ χαρακτηριστικά του, διαιθετῆ πάντοτε, ἦσαν ἀπεχθέστατα κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην. Ἀπὸ τῶν χειλέων του ἐξήρχετο λευκοῦ ἀφρός. Μὲ συνέσφιγγε δὲ τὸσον ἰσχυρῶς, ὥστε βεβαίως θὰ ἀπεπνιγόμεν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν χαλυβδίων βραχιόνων του, ἂν ὁ ἰατρός δὲν προλάμβανε νὰ καταφέρῃ αὐτῷ ἐπιδεξιῶς γρόνον κατὰ μέσον μετώπου. Ὁ κακοῦργος ἐξάλισθη καὶ με ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

Βλέποντες αὐτὸν καταπίπτοντα οἱ φίλοι του, ἐξήγαγον παρατατὰ περὶ στρόφου αὐτῶν, θὰ ἐγίνόμεθα δὲ, ὁ ἰατρός καὶ ἐγὼ, θυμάτα αἰμοβόρων ὀρέξεων, ἂν εὐτυχῶς ὁ πλοίαρχος, τοῦ ὁποῦ αἱ διατάγαι διετήρουν τὴν ἄρχαίαν ἐπιθλητικὴν ἐπιθυμίαν, δὲν καθήσυχάζε τοὺς ἐπιτιθεμένους, ἀπειλῶν αὐτούς ὅτι θὰ τοὺς παραπέμπῃ εἰς δικαστικὸν συμβούλιον.

Ἄμα ληξάντος τῆς σκηνῆς, λαθὼν κατὰ μέρος τὸν ἰατρὸν ἀνεκοίνωσα αὐτῷ πᾶσας τὰς ἐπὶ τῶν κακῶν διαθέσεων τοῦ ὑπὸ τὸν Ἑρρίκον ὀμίλου ἀψέφεις μου. Ὁ ἰατρός ἐν ταῦταις ἐγγώριζε περισσότερα ἐμοῦ. Αἱ σκηναὶ τῆς ἀνθρωπισματίας, τὰς ὁποίας ἐγὼ εἶχον μάλισ διδῆσι ἐπισθεν τοῦ ἱλίου τοῦ λογικοῦ μου ἀορίστως καὶ ὡσεὶ περιβαλλόμενας ὑπὸ αἰματόχρου νέφους, ἐλάβανον αἰσθητὴν ὑπόστασιν. Ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἤδη ἐξασκήσει τὸ βδελυρὸν ἔργον του ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, ὅπου ἐθάπτοντο τοὺς νεκροὺς μας, εἶχεν εὐωχρηθῆ,

μετὰ τινῶν τῶν συντρόφων μας, δι' ἀνθρώπων σαρκῶν, κατακαλύπτων μετὰ τοῦτο ἐπιδεξιῶς τὰ ἐκταφέντα πτώματα, ἀμόρφους ἤδη σκελετοῦς, με ἱχνη καταπαγυθεῖσων παρῶν ἐπὶ τῶν ὁστῶν!

Ἐφαντάζεθ' φρικωδέστερον, ἀπαισιώτερον τι, ἀνθρώπινος νοῦς;

Αἱ δυστυχίαι οὐδέποτε ἐπέρχονται χωρὶς τὰ. Μετὰ τὰς ταραχὰς ἀποκαλύψεως, ἂς μοι εἶχεν ἀνακοινώσει ὁ ἰατρός, ὁ κτηνωδὸς μας Ζάιτς, ἐπιβάνων τοῦ Μπαρόν, ὅπερ ἐχρησόμενος συγχρόνως καὶ ὡς ἐλκῆθρον καὶ ὡς λῆθος, χωρὶς νὰ εἶνε οὕτε τὸ ἐν οὐτὸ ἀλλο, ἐναυάγησεν ἐν τῷ στενώ, ὅπερ διεχώριεν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ νήσῳ Λίττετον ζωοτροφῶν μας, καὶ ὁ Φρειδερίκος δὲ, ὁ θαρραλέος σύντροφός ἡμῶν ἐν τῇ κατασ

τούς λόγους τούτους, υπό τούς όποιους οι καννιβαλοι εκκλινον σιωπηλώς την κεφαλήν. "Α! αν ο πλοίαρχος εγνωρίζεν ότι κατέτρωγον τὰ πτώματα. "Αλλά τίς θά ετόλμα να φανερώση αύτῷ τούτο!

ΙΕ

Τι ἦσαν όμως πάντα ταύτα, απέναντι τῆς θλίψεως, ἥτις μοι έπεφυλάσσετε: να ιδῶ τὸν άνθρωπον, εἰς τὸν ὅποιον ὤφειλον τὰ πάντα, τὸν ἰατρόν, γενόμενον θύμα τῶν γενναίων ἐνοστικῶν του; Μὴ δυνάμενος να συνοικειωθῆ πρὸς τὴν ιδέαν, ὅτι ἔζη ὅπως τὸ πτώμα του χρησιμεύσῃ ἡμέραν τινα εἰς εὐωχίαν τῶν καννιβαλων συντρόφων μας, εἴθελας μέγχι τοιοῦτου σημείου ἀπελπισίας, ὥστε πρῶταν τινὰ ἀπελθῶν τοῦ στρατοπέδου ἐρρίφθῃ εἰς μίαν τῶν βαθειῶν ἀκείνων καὶ μεγάλων ὁπῶν, ἃς εἰχομεν ἀνοίξει πρὸς ἀλείαν.

Μεταβαίνων ἐκεῖσε ὅπως βεβαιωθῶ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ θλιβεροῦ γεγονότος, παρετήρησα τούς καννιβαλους ἐπισκοποῦντας ἵνα ἀνακαλύψωσι τὸ πτώμα τοῦ ἰατροῦ. Εὐτυχῶς ἡ παλιόροια εἶχε παρασύρει αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἀβύσσου, καὶ μεταφέρει εἰς τὸν ὠκεανόν, ἀξίον τάφον τοιοῦτου μεγαλοφύχου ἀνδρός.

"Ανεκάλυψα όμως ὅτι ἐν τῶν μεγάλων ὑποδημάτων, ὧν δὲν ἐγένετο πλέον χρῆσις, καὶ ὅπερ χάρις εἰς ἰδιαίτηραν τινα μέθοδον ὑποδειχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ, ἠδύνατο να μεταβληθῆ εἰς φαγώσιμον πολτόν, ἔλειπεν, εὐρίσκετο δὲ μεταξύ τῶν ἀποσκευῶν τοῦ Ἑρρίκου. Ὁ ἄθλιος εἶχε κλέψει ταῦτο, ὅπως τὸ χρησιμοποίησῃ εἰς τροφήν του, ἐπὶ βλάβῃ πάντων τῶν ἄλλων!

"Αμα ἀνεκοίνωσα τούτο εἰς τὸν πλοίαρχον, ἔλαβα ἔγγραφον τὴν διαταγὴν τῆς εἰς θάνατον καταδίκης τοῦ Ἑρρίκου. Ἐν αὐτῇ ἀνεγράφοντο καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔπρεπε να ἀναλάβωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς ταύτης. Εὐνόητον δὲ μεταξύ τούτων συγκατελεγόμεν καὶ ἐγώ.

Κατὰ τὴν διαταγὴν, ὁ Ἑρρίκος ἔπρεπε να τουφεκισθῆ ἐν τῷ κοιμητηρίῳ. Ἡ ἐκτέλεσις του, δὲν ἐγένετο ἀνευ τινὸς δυσκολίας, κατορθώσαμεν όμως να κατανικήσωμεν τὴν ἀντίστασιν του καὶ να ἐκτελέσωμεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ πλοίαρχου, ἥτις, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, πιστεύω ὅτι ἦτο ἀπόφασις τῆς θείας προνοίας, τοῦ πεπρωμένου, ἀπόφασις ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῶν περιστάσεων, ὑπὸ τοῦ κάλῳς ἐννοουμένου συμφέροντος πάντων.

Τὴν ἐπομένην, ἄμα ὡς ἐξημέρωσεν, ὁ Φρειδερίκος καὶ ἐγὼ μετέβημεν εἰς τὸ κοιμητήριον, ὅπως θάψωμεν τὸ πτώμα τοῦ Ἑρρίκου.

Ποία όμως ἦτο ἡ ἐκπληξίς μου καὶ ἡ φρίκη μου ὅτε εἶδον αὐτό!

Ἡ κεφαλή, ἦν τὴν προτεραιάν εἰχομεν διανοίξει διὰ τῶν σφαιρῶν μας, εἶχε κενωθῆ. Ἡ κάτω σιαγὼν καὶ μέγα μέρος τῶν σαρκῶν τῶν παρεῖων ἔλειπον ἐνταῖς κόγχαις δὲν ὑπῆρχον ὀφθαλμοί, τὰ ὠτα εἶχον κοπῆ, ἡ κοιλία εἶχεν ἀνοιχθῆ, εἶχον ἀποσπᾶσει τούς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν, μέγα δὲ μέρος τῶν πλευρῶν εἶχε κατεβροχθισθῆ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ καννιβαλοι

εἶχον παραλάβει μεθ' ἐκυτῶν καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ οὕτως οἰκτρῶς καταβρωθέντος ἀρχηγῶ των, ἠδύνατά τις να ὑποθέσῃ ὅτι εὐρίσκατο πρὸ σκελετοῦ ἠκρωτηριασμένου προβάτου.

Ἐθάψαμεν ἐν τούτοις τὸν νεκρὸν, καταστέλλοντες ὅσῳ δυνατόν τὴν φρίκην μας καὶ ἐπιστρέψαμεν εἰς τὸ στρατόπεδον, κατάκοποι, ἐκνευρισμένοι, ἐκ τῶν ἠθικῶν τούτων συγκινήσεων, ἃς ὑφιστάμεθα ἀπὸ τῆσσο καιροῦ.

Παρήλθε πολὺς χρόνος. Οἱ πλείστοι τῶν συντρόφων μας ἀπέθανον. Καὶ ἐγὼ δὲ αὐτὸς παρ' ὀλίγον να γενῶ θύμα τῶν ἀγρίων ἐνοστικῶν τῶν ἀνθρωποφάγων κακούργων. Δὲν ἤξυρω πῶς διέφυγον καὶ περιέπεσα εἰς λήθαργον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας — τίς ἤξυρει ἴσως καὶ ὥρας μόνον — ἐξυπνῶν εὐρέθην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁμοιοτύπου μας πλοίου, ἐφ' οὗ ἔτιχον πάσης περιποιήσεως καὶ μερίμνης, ἦν ἀπῆται ἡ ἀθλία κατάστασις, εἰς ἣν εὐρέθην ὑπὸ τοῦ πληρώματος.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Τὰ συλλαλητήρια (meeting) εἰνε τὰ προχειρότερα μέσα τῆς ἐκφράσεως τῆς γνώμης τῶν πολλῶν, κυρίως ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου μακρὰ τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν ἐξάσκησις καὶ ἀληθῆς κατανόησις τοῦ παρ' αὐτοῖς καταλλήλου συνταγματικοῦ πολιτεύματος, ἐξασφαλίζει αὐτοῖς σοβαρότητα ἀποφάσεων καὶ ἀναμφισβήτητον ἐπιβολήν. Ἐν τοῖς συλλαλητηρίοις προβάλλονται καὶ κραταιοῦνται, ἐγκολποῦνται: αὐτὰς τῆς δημοσίας γνώμης, αἱ μεγάλαὶ ἰδέαι τῆς ἀρετῆς, τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν ἐπιφελοῶν καινοτομιῶν, τῶν ἀναγκαίων μεταρρυθμίσεων. Ἐκεῖ πᾶσα οὐρανοῖα ἢ στρεβλὴ ἰδέα καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἀργυμῶν καὶ τὰς ἀποδοκιμασίας τοῦ πλήθους, ὅπως πᾶσα γυναικὴ ἢ ἀπλῶς ἐκωφελῆς υἰοθετεῖται μετ' ἐνθουσιασμοῦ δι' αὐτοῦ. Τὸ εἶδος τοῦ τῶν δημοσιῶν συναδρῶσεων ἐπιτυχῶς καὶ ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι ἐνεκλιματίσθη ἐν Ἀμερικῇ, ὅπου αἱ κρατοῦσαι πολιτικαὶ ἰδέαι ἔχουσι πολλὰς τὰς ἀναλογίας, δὲν ἐπέτυχον όμως πλήρως μετενεχθῆν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἄλλαις χώραις, ὅπου τὸ εὐερέθιστον καὶ εὐεξαπτον τῶν πληθυσμῶν δὲν ἐπιτρέπει ὅπως αἱ συναδρῶσεις αὐτὰς ἀποβῶνται ἐκινδύνου. Ἐπερόχουσι δὲ τὰ ἀγγλικά συλλαλητήρια τῶν ἐν ταῖς λοιπαῖς χώραις συγκροτουμένων κατὰ τούτο, ὅτι ἐν αὐτοῖς προβάλλονται καὶ ζητήματα διεθνῶς ἐνδιαφέροντος. Ὅτω π. χ. κατὰ τὸ 1863 ἐνώπιον «πολυπληθοῦς συλλαλητηρίου» (meeting-monstre) ἐξ Ἀγγλῶν πολιτῶν ὁ πρίγκιψ Ἡζαρτορόσκη ὑπεστήριξε τὰ δίκαια τῆς Πολωνίας, ἡ κ. Βίγερ ὠμίλησε ὑπὲρ τῶν ἀμερικανῶν δούλων κτλ. Ἰπάρχουσι δὲ καὶ τινὰ συλλαλητήρια ἀφορῶντα εἰς μεγάλα ζητήματα, ἄνευ ἀπέμειναν ἱστορικά, τοιαῦτα δὲ εἰνε τὰ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν φυλακισμένων φανιάνων, ὑπὲρ βίβλικῶν μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ ἱρλανδικῇ ἐκκλησίᾳ γινόμενα καὶ ἄλλα τινά.

*

Ἡ δουλεμπορία βεβαίως περιωρίσθη πολὺ κατὰ τὰ τελευταία ἔτη, καὶ ἰδίως ἀπὸ τοῦ πολέμου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑνωτικῶν καὶ Ἀθηνωτικῶν, δυστυχῶς όμως δὲν ἐξέλιπεν ἐτι ὀλοσχερῶς ἐσχάτως δὲ δὲν Ζανβιέρ πρόξενος τῆς Γαλλίας παρεῖχεν ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ, περιεργότατάς ἀλλὰ καὶ θλιβεροτάτας πληροφορίας, περὶ τοῦ ἀρχεισταίου τούτου εἶδου, τοῦ ἐμπορίου. Ἄν πιστεύσῃ τις τὰ γραφόμενα τοῦ γάλλου προξένου, ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ ἰδίως ἐπιπαρατεῖ τοιαύτη πένια, ὥστε οἱ δυστυχῆ μαύροι ἄνθρωποι προσέρχονται πρὸς τοὺς ἀραβας δουλεμπόρους, ὅπως πωλήσωσιν αὐτοῖς τὰς γυναῖκάς των καὶ τὰ τέκνα τῶν.

Ἐπειδὴ δὲ, ὡς ἐπὶ πάσης ἀγορᾶς, ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως ἰσχύει καὶ ἐνταῦθα, ἡ συρροὴ αὐτῆ τῶν πωλητῶν κατεβίβασε τὰς τιμὰς τῶν δούλων μέχρι τοῦ εὐτελεσταίου ποσοῦ τῶν 4 1/2 φράγκων διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τῶν 3 1/2 διὰ τὰς γυναῖκας!

*

Κατὰ τοὺς τελευταίους στατιστικοὺς ὑπολογισμοὺς, αἱ διὰ τὰ πνευματικῶν ποτὰ καταβαλλόμενα δαπάναι ὑπὸ τῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἀξάνουσι τεράστιως. Καὶ ἡ Γαλλία μὲν, τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ὀλλανδία δαπανῶσιν ἀνά 400, 000, 000 ἑτησίως, ἡ Ἀγγλία δὲ περὶ τὸ ἡμῶν δισεκατομύριον. Ἐν Ἀγγλίᾳ προσετι βελογοίσθη ὅτι τὰ πνευματικῶν ποτὰ, ἐπὶ μίαν δεκαετίαν, ἐπρόξενον ζημία: 7-8 δισεκατομυρίων, ἐγένοντο δὲ αἰτία ὅπως 100,000 ὄρφανῶν ἐκλεισθῶσιν εἰς τὰ διάφορα ἐπιανερωθωτικά ἀσυλα, 38,000 ἀποσταλῶσιν εἰς τὰ σωφρονιστήρια καὶ τὰς φυλακάς, προσετι: δὲ ὅπως ἐγκαταλειφθῶσιν 100,000 χηρῶν, καὶ 1,000,000 ὄρφανῶν. Ἐν ὅλῳ αἱ πεπαιτωμένοι χῶραι — ὁ εὐρημισμὸς εἶνε προφανῆς! — δαπανῶσιν ἑτησίως, διὰ τὰ πνευματικῶν ποτὰ, 6-7 δισεκατομύρια φράγκων! Ὅτι, ἡ θέλησις ἀρκείαι, ἔτι, να διαθρήψῃ τοὺς ἐν ταῖς αὐταῖς χώραις λιμοκτονουμένους!

*

Ἡχῶ ἐκ τῆς τελευταίας κληρώσεως τοῦ λαχείου τῶν ἀρχαιοτήτων. — Εἶχα πᾶρι δέκα ἀριθμοὺς τοῦ λαχείου καὶ δὲν ἐκίρθησα τίποτε. — Ὅστε καλὰ ἔκαμα ἐγὼ πρὸ δὲν πῆρα!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Κ' ἐγὼ πολλάκις ἔφαρα τὸ εἶφος ἐκ τῆς θήκης, καὶ στρατῆγὸς ἐφύρασα τὸν στέφανον τῆς νίκης, Κ' ἐστρατιῶν μου ἔφυγον τρέμοντες οἱ ἐχθροὶ μου... Τέκνον ἀγαπητέ μου: εἶνε τὸ ἡμῶν μου. Ἄλλα ἀντὴν καρδίαν μου ἐχθρὸς τις ἐξοπάσῃ. Τότε μ' ἐμὲ τὴν πενιὰν τοῦ ἀφύκτου θά χορτάσῃ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

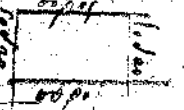
Πάππος, τις ἐλησμόνησε τὴν ἡλικίαν τοῦ υἱοῦ του, δὲν ἐνθυμῆται τὴν ἡλικίαν τῆς νέμφης του, δὲν ἐγνωρίζε δὲ μήτε τὴν ἡλικίαν τῆς ἐγγονῆς του. Ἐὰν ὁ πάππος ἦτο κατὰ δύο ἔτη μεγαλειότερος, οἱ τσσαρες ὄμοι θά εἶχον ἡλικίαν 150 ἔτων. Ἐκεῖ δὲ οὗτος τὴν ἡλικίαν τῆς ἐγγονῆς του τσσας φορές ὅσα: τὴν ἔχουσιν ὄμοι ἡ νέμφη τοῦ καὶ ὁ υἱὸς του, καὶ τὸ ὄγθεον τῆς ἡλικίας τῆς ἐγγονῆς του.

Ζητεῖται ἡ ἡλικία τῶν τεσσάρων τούτων προσώπων.

ΛΥΣΕΙΣ

- 17. Γρασμα-φίωμα-ἄτμα.
- 18. Ναύπλιον ναῦ; πλοῖον.
- 19. Νόμος-νομός.
- 20. Σόζυγο-ζυγός (ἢ Σόνδεσμος-δεσμός.)
- 21. Φυλακὴ βλακῆ.

Πρόβλημα α. Σορός:

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Δ. Γ. Βόνιτσαν. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Κ. Β. Πόρον. Β' ἐξαμηνία π. ε. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Κ. Χ. Σορον. Ἐπιθυμία σας ἐξεπληρώθη. — κ. Μ. Ν. Σ. Γόραν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Κ. Πάτρας. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Δ. Π. Τρίγλιαν. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. ὀφλῶ ἀπεστάλησαν. — κ. Μ. Κ. Λονδίνον. Ἀπεστάλη. — κ. Α. Κ. Πάτρας. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.